

Rose

เมื่อผมเป็นเจ้าของสวนสัตว์

我开动物园那些年

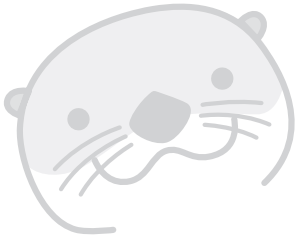
เล่ม 2

ลาเหมียนฮวาทังเตอะตู้จื่อ
拉棉花糖的兔子

เขียน

Himazan

แปล

ทดลองอ่าน

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

ตัวนเจียเจ้อหยิบหนังสือจากชั้นวางมาหนึ่งเล่ม
หนังสือพวกนี้เป็นของเจ้าของคนก่อนที่ทิ้งเอาไว้
“ผมไม่รู้อะไรเลยที่ไหนกัน เห็นนี่ไหม ‘ตำนานเทพดั้งเดิมของจีน!’
ยังมีเรื่องราวของพวกคุณอยู่ด้วย ตกใจไหมล่ะ!”
— ลาเหมียนฮวาทังเตอะตู้จื่อ

คำนำสำนักพิมพ์

การถ่ายทอดสดของหลังโยวได้ผลตอบรับที่ดีจนเกินคาด ทำให้หลังโยวกลายเป็นที่รู้จักและโด่งดังในชั่วพริบตา ทว่าหลังโยวเองก็ไม่ได้โด่งดังเฉพาะในโลกมนุษย์เท่านั้น แต่ยังโด่งดังไปถึงโลกแห่งเทพเซียนจนทำให้สัตว์เทพต่างแย่งชิงกันเพื่อที่จะลงมา “พกร้อน” ที่หลังโยวแห่งนี้

สำหรับภารกิจที่โครงการความหวังหลังเขียวส่งมา ก็เพิ่มระดับความยากขึ้นเรื่อยๆ แต่ตัวนเจียเจ้อก็ไม่ย่อท้อ ในระหว่างนี้ความสัมพันธ์ระหว่างตัวนเจียเจ้อกับลู่อ่าเจินผู้หยิ่งยโสดูเหมือนจะค่อยๆ พัฒนาไปในทางที่ดีขึ้นเรื่อยๆ เขาเริ่มจับทางและเข้าใจนิสัยของตัวเจินมากขึ้น แต่ด้วยอารมณ์ที่ขึ้นๆ ลงๆ ของตัวเจินก็ยิ่งทำให้เข้าใจยากอยู่ดี มาเอาใจช่วยผู้อ่านพยากรณ์สัตว์คนนี่กันต่อได้ใน *เมื่อผมเป็นเจ้าของสวนสัตว์ เล่ม 2* เลยค่ะ

Rose

ผลตอบแทน จากการถ่ายทอดสดของหลังโวยประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการถ่ายทอดสดของลูญาทำให้จำนวนผู้ติดตามพุ่งสูงขึ้น ชาวเน็ตที่เข้าร่วมชมการถ่ายทอดสดแบบออนไลน์มีมากกว่าหนึ่งแสนคน และจำนวนการดูย้อนหลังก็สูงเป็นพิเศษ

ในพาร์ตการถ่ายทอดสดของลูญาทั้งหมดถูกตัดเป็นคลิปวิดีโอแยกออกมา โดยตั้งพาดหัวที่สะดุดตาหลากหลายรูปแบบและโพสต์ออกไปยังเว็บไซต์อื่นๆ เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้ชมให้ลิงก์มายังหลังโวยอีกครั้ง ระดับการติดตามและการถกเถียงกันของชาวเน็ตในเรื่องนี้ก็สูงมากเช่นกัน เพราะการถ่ายทอดสดแบบนี้ไม่เคยมีใครทำมาก่อน

เสี่ยวซูซึ่งเป็นผู้ดำเนินการถ่ายทอดสดก็ได้รับการตอบรับอย่างดีเหมือนกัน สำหรับผู้ชมที่เข้ามาชมเพราะลูญา หลังจากที่ว่าส่วนของลูญาจบแล้ว ก็ยังมีอีกหลายคนที่ยังคงอยู่ฟังเสี่ยวซูอธิบายถึงสัตว์ตัวอื่น ๆ ต่อ

วิธีการของตัวนเจี้ยเจ้อสามารถเรียกได้ว่าเป็นการสร้างปรากฏการณ์ทำให้เขาได้รับการขนานนามว่า “ชายที่เล่นกับนกเป็นมากที่สุด” หลังจากที่ว่านเจี้ยเจ้อรู้เข้าก็ถึงกับหมดคำพูดไปทันที

สถานการณ์ที่ไม่คาดคิดก็คือ นอกจากตัวนเจี้ยเจ้อและลูญาจะได้รับการชื่นชมจากชาวเมืองและเหล่าแฟนคลับอีกครั้งแล้ว เมืองตงไห่ที่แต่ไหนแต่ไรก็ได้เป็นเมืองที่โดดเด่นอะไรเป็นพิเศษยังได้รับความสนใจ

มากมายล้นหลาม

สถานที่อย่างเมืองตงไห่แห่งนี้มีทั้งภูเขา ทะเล รวมไปถึงทัศนียภาพดั้งเดิมที่ยังไม่ถูกทำลาย วิธีการดำรงชีวิตของผู้คนที่นั้นก็เนิบช้า อีกทั้งยังไม่ได้ถูกพัฒนาให้มีบรรยากาศเชิงพาณิชย์เต็มรูปแบบ ดังนั้นแม้ว่าเมืองแห่งนี้จะไม่มีสนามบิน แต่ก็เชื่อมต่อกับรถไฟความเร็วสูง จึงถือเป็นสถานที่ที่ดี เหมาะสำหรับวันหยุดพักผ่อนอย่างมาก

สื่อท้องถิ่นของเมืองตงไห่เองก็ตอบสนองต่อเรื่องนี้อย่างรวดเร็ว โดยทำการพาดหัวบทความทำนองเดียวกัน และโพสต์เผยแพร่ออกไปบนโมเมนต์ของเว็บไซต์ท้องถิ่นว่า “รู้หรือไม่ คลิปวิดีโอนี้ทำให้เมืองตงไห่ของพวกเราโด่งดังเป็นพลุแตกแล้ว” หลังจากที่มีผู้คนมากมายได้เห็นหัวข้อดังกล่าว เมื่อกดเข้าไปดูก็พบว่า เป็นคลิปโดยนกตัวนั้นของหลิงโย่ว ทุกคนต่างก็สนอกสนใจที่จะดูคลิปนี้

ลู่อู๋ได้แสดงภาพลักษณ์ของตัวเองให้ผู้คนที่ได้เห็นมาตั้งแต่แรก จึงไม่มีใครรู้สึกประหลาดใจกับความสัมพันธ์ระหว่างนกตัวนี้กับผู้อำนวยการสวนสัตว์ แต่พวกเขา ก็คิดไม่ถึงว่าทางสวนสัตว์จะสามารถควบคุมให้นกทำอะไรแบบนี้ได้ด้วย เพราะเหตุนี้จึงทำให้คนที่ไม่เคยมาเยือนหลิงโย่วมาก่อนอยากที่จะไปเยี่ยมชมขึ้นมาจากจริง ๆ แล้ว

นอกจากนี้ พื้นที่สวนสัตว์ไซนไฮม์ที่เพิ่งจะเปิดทำการของหลิงโย่ว ก็ยังดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวให้เข้ามาเที่ยวชมอีกครั้งได้เช่นกัน

หัวหน้าจ้าวจากแผนกคุ้มครองสัตว์ป่าก็เป็นหนึ่งในนั้นด้วย เพื่อนร่วมชั้นที่เป็นเพื่อนเก่าของเขาได้มาเที่ยวที่เมืองตงไห่ ตามธรรมเนียมการต้อนรับปกติ แน่หนอนว่าหัวหน้าจ้าวจะต้องพาเขาไปเยี่ยมชมที่สำนักหลินสู่ย จากนั้นก็ไปปิ่นเขาที่ภูเขาไห่เจี๋ยว เพราะนอกจากสถานที่พวกนี้แล้ว เมืองตงไห่ก็ไม่มีสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงอะไรอีก

ทว่าคราวนี้คิดไม่ถึงว่าเพื่อนร่วมชั้นของเขาจะเป็นฝ่ายพูดขึ้นมาเอง “ที่เมืองตงไห่มีสวนสัตว์หลิงโย่วใช่ไหม ช่วงนี้ดังมากเลยนะ ลองไปที่นั่นดูได้ไหม”

หัวหน้าจ้าวเคยติดต่อกับหลิงโย่วบ่อยครั้ง สถานการณ์โดยรวม

ในตอนนี้อาจารย์รู้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างผู้อำนวยการตัวนของสวนสัตว์ หลิงโยวกับบรองผู้อำนวยการซุนแนนแผ่นดินไหน อีกทั้งผู้อำนวยการเปาก็ดูจะชื่นชมอีกฝ่ายอยู่ไม่น้อย และตัวหัวหน้าจ้าวเองก็ยังคงเคยได้รับคำสั่งให้อำนวยความสะดวกให้กับทางสวนสัตว์หลิงโยวเช่นกัน

แต่เนื่องจากหัวหน้าจ้าวไม่ค่อยได้เล่นอินเทอร์เน็ต บนโมเมนต์อย่างมากก็แคกดูถูกใจให้กับหัวหน้าและก็ไม่ได้คลั่งไคล้ดูสิ่งต่างๆ บนโลกออนไลน์ เขาจึงไม่รู้ว่าการถ่ายทอดสดของหลิงโยวเมื่อไม่นานมานี้โด่งดังจนเป็นกระแสขึ้นมาอีกครั้ง ทันทีที่ได้ยินเช่นนั้นเขาจึงพยักหน้าอย่างค่อนข้างตกใจ “ได้สิ อยู่ที่ด้านล่างของภูเขาไห่เจียวนี่เอง”

เพื่อนร่วมชั้น “นายเคยไปสวนสัตว์นี้ไหม มันยอดเยี่ยมจริงๆนะ”

แล้วเขาก็พูดถึงความสุดยอดของหลิงโยวน้ำไหลไฟดับราวกับบรรยายสมบัติในบ้านตน¹ ครั้งหนึ่งเขาเคยกดรีโพสต์สุนัขจิ้งจอกอาร์กติก พอกลับมาดูก็พบว่าตัวเองถูกรางวัลลอตเตอรี่สองพันหยวน

หัวหน้าจ้าวฟังแล้วก็รู้สึกเป็นเกียรติอยู่ในที่ “อ้อ สัตว์ในสวนสัตว์ของที่นี่มีบางตัวที่ส่งไปจากแผนกคุ้มครองสัตว์ป่าของพวกฉันด้วยนะ ถ้าที่นี่ไม่สุดยอดจริง พวกฉันจะส่งสัตว์ไปที่สวนสัตว์เอกชนแบบนั้นไปได้อย่างไรกัน”

หัวหน้าจ้าวพาเพื่อนร่วมชั้นไปที่สวนสัตว์หลิงโยว ทั้งสองพากันเดินชมเหล่าสัตว์ที่เพื่อนร่วมชั้นของเขากล่าวชื่นชมเอาไว้

นอกจากนี้เขายังพาเพื่อนร่วมชั้นไปพบกับผู้อำนวยการสวนสัตว์ตัวนเจียวเจียวมีความสัมพันธ์ที่ค่อนข้างใกล้ชิดกับคนของสำนักงานป่าไม้ โดยเฉพาะคนของแผนกคุ้มครองสัตว์ป่า เขาเคยติดต่อกับหัวหน้าจ้าวจึงสนิทสนมกันเป็นพิเศษ ดังนั้นตัวนเจียวเจียวจึงชวนหัวหน้าจ้าวและเพื่อนร่วมชั้นของเขาอยู่รับประทานอาหารกลางวันด้วยกัน

หัวหน้าจ้าว “ผมว่านะครับ สวนสัตว์หลิงโยวของผู้อำนวยการตัวนอะไร่ดีไปหมด ตอนนี้มีนักท่องเที่ยวเยอะขนาดนี้ ทำไม่ถึงไม่มีแม่กระตัง

¹如数家珍 เปรียบเปรยว่า คล่องแคล่วชำนาญ

ศูนย์อาหารเลยละครับ มีแค่ร้านขายของชำเล็กๆ ที่ขายขนมปัง แยม ขนมปังพวกนั้นก็เอาไว้ให้นกกระจอกอีก นี่ไม่สามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวได้นะครับ พวกเราสามารถรับประทานอาหารกับคุณได้ แต่นักท่องเที่ยวคนอื่นๆ พวกนั้นจะทำยังไงครับ”

ปัจจุบันนักท่องเที่ยวของสวนสัตว์ส่วนใหญ่เป็นคนท้องถิ่น ปกติแล้วขณะที่อยู่ในสวนสัตว์ พวกเขาจะแก้ปัญหาโดยการพกขนมมากินเล็กๆ น้อยๆ หรือไม่ก็ไปที่สวนสาธารณะใหญ่ๆ เพื่อปิกนิกอย่างบาร์บีคิว

หัวหน้าจ้าวพุดถูก พื้นที่ของสวนสัตว์นับวันก็ยิ่งกว้างใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ทำให้ระยะเวลาในการเที่ยวชมก็ต้องเพิ่มขึ้นตามมา ดังนั้นจะต้องพิจารณาถึงการบริการนักท่องเที่ยวให้มากยิ่งขึ้น สิ่งแรกก็คือการจัดการเรื่องอาหารและเครื่องดื่ม

ตัวนเจียเจ้อพุดขึ้นอย่างฉับพลัน “เดิมทีพวกเราที่มีพนักงานไม่มากพอ ส่วนพนักงานที่รับเข้ามาใหม่สลิปคนก็ยุ่งกันจนสี่ห้า² จะมีเวลาที่ไหนไปสร้างร้านอาหารครับ ผมก็เคยคิดที่จะหาคนมารับเหมาไปเหมือนกัน แต่ทางเราก็มีความต้องการด้านที่พักอาศัยด้วย ตอนนี้ตัวผมเองก็ยังไม่สามารถสร้างที่พักพนักงานขึ้นมาได้เลยนะครับ”

เรื่องการสร้างร้านอาหารยังถือว่าเร็วเกินไป สวนสัตว์ก็ตั้งอยู่ห่างไกลขนาดนี้ เป็นไปไม่ได้เลยที่จะมองข้ามเรื่องที่พักอาศัยของพนักงาน อีกทั้งร้านอาหารก็ยังต้องมีการจัดการเรื่องการจัดซื้อ ซึ่งการจัดซื้อของหลังไวยเป็นความลับ เพราะฉะนั้นหากถูกจับได้ขึ้นมามันก็น่าอึดอัดใจอยู่ไม่น้อย

หัวหน้าจ้าวผล่อหัวเราะ “ก็จริงครับ ตัวของผู้อำนวยความสะดวกตัวเองก็ยังคงอาศัยอยู่ในอาคารสองชั้นเล็กๆ อยู่เลย ที่นี้จัดเตรียมเพื่อใช้เลี้ยงสัตว์โดยเฉพาะเลยนะครับเนี่ย”

“...” พอดูถึงอาคารสำนักงาน ตัวนเจียเจ้อก็ปวดใจขึ้นมาทันที

อันที่จริงตัวนเจียเจ้อก็รู้สึกว่าการสร้างร้านอาหารขึ้นมาก็ดีเหมือนกัน และเขาจะได้รับสมัครพนักงานเพิ่มเข้ามาเพื่อดูแลในส่วนนี้ เรื่องนี้ไม่เพียงแต่

² 四脚朝天 หมายความว่า หกล้ม หกคะเมนตีลังกา ในที่นี้หมายถึง ยุงมากอยู่ตลอดเวลา

จะสร้างรายได้เพิ่มขึ้น แต่ยังสามารถตบตาผู้คนเรื่องอาหารสัตว์ได้ด้วย
เพื่อในอนาคตสวนสัตว์ขยายขนาดใหญ่โตแล้วมีคนนี้ก็อยากจะไปสืบหา
แต่เกิดพบว่าหลังไยวไม่เคยจัดซื้ออาหารจากใครเลยจะกลายเป็นเรื่องใหญ่
ขึ้นมาได้

เนื่องจากสวีเจิงกงเป็นคนลงมือทำอาหารมือเที่ยง พวกเขาจึงไม่ทันได้
กินผักหน่อไม้ ดังนั้นในขณะที่หัวหน้าจ้าวและเพื่อนร่วมชั้นกำลังจะกลับ
ตัวนเจียเจ๋อก็ยัดหน่อไม้ใส่มือพวกเขาไปคนละสองสามหน่อ

หลังจากออกจากสวนสัตว์ เพื่อนร่วมชั้นของหัวหน้าจ้าวก็ตื่นเต็นขึ้นมา
ทันที “นี่มันหน่อไม้ที่งอกจากต้นไผ่ซึ่งปลูกไว้ในสวนสัตว์ไม่ใช่เหรอ
ใช้หน่อไม้เป็นของขวัญที่ระลึก ผู้อำนวยการสวนสัตว์คนนี้น่าสนใจจริง ๆ”

หัวหน้าจ้าวหัวเราะขึ้นอย่างจนปัญญา “นายก็รู้จักพอใจในสิ่งที่ได้
เถอะ นี่นับว่าเขาสุภาพมากแล้ว หรือนายจะให้เขาเอาสัตว์ให้นายหรือยัง”
ที่นี้เป็นสวนสัตว์ ไม่ใช่ร้านขายของที่ระลึกอะไรเสียหน่อย

เพื่อนร่วมชั้นหัวเราะชอบใจ “ฉันก็แค่รู้สึกว่ามันน่าสนใจมาก
เท่านั้นเอง”

เพื่อนร่วมชั้นของหัวหน้าจ้าวอยู่เที่ยวที่เมืองตงไห่เป็นเวลาหนึ่ง
สัปดาห์ ก่อนที่เขาจะกลับ หัวหน้าจ้าวก็ได้แพ็คหน่อไม้ให้เขา รวมถึง
เอาส่วนของตัวเองให้ไปด้วย

เพื่อนร่วมชั้นพูดไม่ออก “นายเก็บไว้กินเถอะ ฉันยังมีส่วนของฉัน
ที่ต้องเอากลับ แถมต้องเดินทางอีกตั้งไกล”

หัวหน้าจ้าวพูดอย่างจนปัญญา “พีสะไม้ทำงานจนยุ่ง ส่วนฉันกับ
ลูกสาวกินข้าวกันนอกบ้าน ถึงจะเก็บเอาไว้ฉันก็ไม่รู้วิธีทำอยู่ดี” เพราะ
ไม่กี่วันที่ผ่านมาเขาก็ได้แต่พาเพื่อนร่วมชั้นไปรับประทานอาหารตามร้านต่าง ๆ

ทันทีที่เพื่อนร่วมชั้นได้ยืมนึกในใจ ถ้าอย่างนั้นเอากลับก็ได้

เพื่อนร่วมชั้นหอบหน่อไม้ถุงหนึ่งจากเมืองตงไห่กลับบ้านเป็นระยะทาง
ไกลแสนไกล

หลังจากที่กลับมาถึงบ้าน ภรรยาของเขาจับหน่อไม้มาแล้วถามว่า

“นี่คือของพื้นเมืองขึ้นชื่อของตงไห่เหรอ”

เขายิ้ม “จะว่าใช้ก็ได้”

“ถ้าอย่างนั้นฉันจะเอาไว้ทำอาหารมื้อเย็นแล้วกันนะ” ภรรยาของเขาพูดขึ้น “คุณไปดูแม่หน้อยเถอะ ตอนเที่ยงไม่กินอะไรเลย”

เมื่อคนแก่เริ่มมีอายุมากขึ้น ความผิดปกติก็เยอะขึ้นตามไปด้วย แม่ของเพื่อนร่วมชั้นคนนี้อายุแปดสิบปีแล้ว เธอเป็นทั้งความดันโลหิตสูง น้ำตาลในเลือดสูง ระบบย่อยอาหารไม่ดี... มีปัญหาและโรคต่างๆ รุมเร้ามากมายจึงทำให้ไม่ค่อยมีความสุขจากอาหาร

เพื่อนร่วมชั้นรีบเข้าไปในห้องเพื่อดูแลแม่ที่แก่ชราของตัวเอง จนกระทั่งภรรยาบอกว่าอาหารเสร็จแล้ว เขาถึงได้พยุงแม่ไปที่ห้องอาหาร

ภรรยาพูดขึ้น “แม่คะ ฉันทำซूपไก่ใส่เต้าหู้ แม่กินสักหน้อยนะคะ”

“แม่ไม่อยากกินเต้าหู้...” หญิงชรานั่งลงช้าๆ สีหน้าเต็มไปด้วยความขมขื่น “เฮ้อ กินอะไรเข้าไปก็ไม่รู้รสชาติเลย”

ไม่อยากกินเต้าหู้ เนื้อสัตว์ก็ไม่อยากกิน ผักก็ยังไม่อยากกินอีก อาหารในแต่ละมื้อของหญิงชราในปัจจุบันนี้แทบจะฝืนใจกินได้แค่ครึ่งชามเท่านั้น เพราะกินอะไรก็ไม่รู้รสชาติเลยสักนิด

อาหารในปากไม่มีรสชาติ อีกทั้งโรคมามากมายก็รุมเร้าร่างกายเธอ ทำให้ภรรยาของเธอไม่สามารถทำอาหารที่มีน้ำมันเยอะและเค็มจัดได้

เพื่อนร่วมชั้นและภรรยา มองหน้ากัน ทั้งสองต่างก็จับปัญญากับเรื่องนี้ “ยังไงก็กินสักหน้อยเถอะ”

ในตอนนี้อเองภรรยาของเขาก็ลุกไปตักซूपหน้อยไม้้ออกมาจากห้องครัว “ถ้าไม่อย่างนั้นดื่มซूपหน้อยไม้้อสักหน้อยไหมคะ บอกเลยว่าหน้อยไม้้นี้หอมจริงๆ แถมยังเป็นหน้อยไม้้ออ่อนด้วย ไต่กลืนแล้วน้ำลายสอเลยคะ”

หญิงชราขยับจมูกสุดตม “ขอฉันลองชิมหน้อย”

ภรรยาตักซूपหน้อยไม้ให้เธอหนึ่งชาม แผ่นหน้อยไม้้อสีขาวดูแล้วสดอ่อนน่ารักประทานมาก หญิงชราจิบซूपเข้าไปหนึ่งอึกและคีบแผ่นหน้อยไม้้อตามไป เธอกินโดยไม่ต้องใช้แรงกัดเลยสักนิด อีกทั้งความรู้สึกในการรับรสที่ต่ำลง มีแต่ความผิดเพี้ยนอยู่ภายในปากมาเป็นเวลานาน หลังจากที่จะซूपหน้อยไม้

ไหลผ่านลงคอ ร่างกายก็ราวกับฟื้นคืนชีวิตชีวาอีกครั้ง กระเพาะเริ่มส่งเสียงร้องดังโครกคราก

“...สดจึ้งเลย” หมิงชรายังคงคืบหน้าไม่เข้าปากอย่างต่อเนื่อง ร่างกายเริ่มรับรู้ถึงพลังที่หายไปนาน

เพื่อนร่วมชั้นได้ยินความรู้สึกของแม่ตัวเองก็ตะลึงพรึงเพริดทันที หน่อไม้เนื้ออ่อนขนาดนั้นเลยหรือ

เขาและภรรยาตักซूपหน่อไม้ชิ้นมาकिनบ้าง รสชาติของมันอร่อยมากจริงๆ ทว่าร่างกายของทั้งสองยังนับว่าแข็งแรงอยู่ ดังนั้นพอกินเข้าไปแล้วจึงรู้สึกแคว่รสชาติของซूपซามเนื้ออร่อยเป็นพิเศษ แต่การกระตุ้นพลังงานภายในร่างกายรวมทั้งอัตราการฟื้นตัวนั้นน้อยกว่าหมิงชราอยู่มาก

ภรรยาของเขาพูดว่า “รู้แบบนี้ฉันจะให้คุณเอนกลับมาเยอะๆ คิดไม่ถึงว่าต่งไห้จะมีของดีขนาดนี้อยู่ด้วย”

เมื่อเห็นแม่เจริญอาหารดีขนาดนี้ เพื่อนร่วมชั้นก็อารมณ์ดีเป็นพิเศษ เขาเกาหัวแกรกๆ เพราะไม่รู้จะพูดเรื่องของฝากพื้นเมืองท่อนี้อย่างไร

หลังจากรับประทานอาหารเสร็จเรียบร้อยเขาก็วัดความดันโลหิตของแม่อีกครั้ง คิดไม่ถึงว่าความดันโลหิตจะลดลงไปไม่น้อย เขาดีใจมาก “ไม่เลวเลย แม่ครับ รักษาร่างกายแบบนี้ต่อไปนะ ความดันโลหิตลดลงแล้ว”

ภรรยาชะงักหน้ามำดู “ไม่จริงใช่ไหม เมื่อก่อนฉันวัดยังเท่าเดิมอยู่เลย นี่ลดลงแล้วหรือ”

“ไม่เชื่อคุณมาดูสิ” เพื่อนร่วมชั้นเอาผลจากเครื่องวัดให้เธอดู

ภรรยาครุ่นคิดอยู่พักหนึ่ง “เพราะหน่อไม้ทำให้ความดันโลหิตลดลงหรือ”

เพื่อนร่วมชั้นหมดคำพูด “แม้ว่าหน่อไม้จะมีประโยชน์ แต่มันก็คงจะไม่เห็นผลเพียงแค่นี้ชั่วโหมงหรือคุณ คุณคิดว่านี่เป็นหน่อไม้ที่เจ้าแม่กวนอิมปลูกไว้หรือไง ที่ผมเห็นก็คือ แม่กินได้เต็มที แถมยังร่าเริงขึ้น น่าจะเป็นเพราะกินยาลดความดันโลหิตสะสมมาเรื่อยๆ ความดันก็เลยลดลงไป”

ภรรยา “ไม่ใช่เป็นเพราะว่าหน่อไม้หรือไงคะ แม่ถึงกินอาหารได้ดีขึ้น ถ้าแม่กินไม่ได้แล้วจะอารมณ์ดีได้อย่างไรกัน”

จุ๋ๆ ทั้งสองก็มีความเห็นตรงกันขึ้นมาทันที

“คุณติดต่อนไปหาเพื่อนร่วมชั้นของคุณแล้วให้เขาซื้อหน่อไม้ส่งมาอีกสิ ที่มีอยู่ในบ้านตอนนี้ทำกินได้แค่นี้ก็พอ อีกอย่างแม่ก็ชอบเพราะมันอร่อย พวกเราจะได้มีวัตถุดิบเตรียมเอาไว้”

เพื่อนร่วมชั้นกลัดกลุ้มเล็กน้อย เขาก็แค่พูดติดตลกไปอย่างนั้น ไม่คิดว่าหน่อไม้จะกลายเป็นของดีของตงไห่ หรือเขาจะให้เหล่าจ้าวไปซื้อ ที่สวนสัตว์มาให้ แต่เขาก็ไม่รู้ว่าที่สวนสัตว์จะทำธุรกิจแบบนี้ด้วยไหม

เดี๋ยวก่อน แม้ว่าหน่อไม้ของสวนสัตว์จะอร่อยมาก แต่หน่อไม้ แถวนั้นก็คงจะมีรสชาติไม่ต่างกับที่อื่นเท่าไร เพื่อนร่วมชั้นคิดในใจ ดินและสภาพอากาศก็เหมือนกัน สายพันธุ์ก็คงจะไม่แตกต่างกันมาก เมื่อคิดได้ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจเข้าอินเทอร์เน็ตค้นหาวามีเกษตรกรในพื้นที่ ขายหน่อไม้บ้างหรือไม่ คิดว่าซื้อเอาแถวนี้รสชาติก็คงจะไม่ต่างกันมาก

หรือจะให้ภรรยาลงประกาศถึงรสชาติความอร่อยของหน่อไม้ที่เป็นสินค้าของเมืองตงไห่ลงในกลุ่มแม่บ้านเกษตรกรท้องถิ่นดีละ จะได้เป็นทางออกอีกทางหนึ่ง

พระสงฆ์จีวรสีฟ้าอ่อนเดินบุกป่าฝ่าดงอยู่ภายใต้แสงจันทร์ หน้าจ้อโทรทัศน์มือถือที่อยู่ในมือสว่างอยู่

นี่คือพระอาจารย์จ้าวสิงของวัดอู่เลียงที่กำลังเดินธุดงค์ด้วยความยากลำบาก เขาเดินทางด้วยเท้าทั้งสองข้างมาหลายพันลี้ ในทุกๆ วัน เขาใช้แอปพลิเคชันนับก้าวในโทรศัพท์จนได้ขึ้นเป็นอันดับหนึ่งของแอป

ตอนที่เจ้าอาวาสมอบโทรศัพท์มือถือให้กับจ้าวสิงได้ติดตั้งแอปพลิเคชันต่างๆ เอาไว้เรียบร้อยแล้ว จ้าวสิงลองผิวดลองถูกจนสามารถใช้ทุกแอปพลิเคชันได้อย่างชำนาญ นอกจากนี้เขายังสามารถวิดีโอคอลกับเหล่าสาธุศิษย์ทุกวันเพื่อพูดคุยและรายงานเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ของตน

นอกจากโทรศัพท์มือถือ จ้าวสิงก็ไม่ได้พกเงินติดตัวเลย ในเรื่องของการเดินธุดงค์ อาหารการกิน ที่หลับที่นอน หรือแม้กระทั่งการชาร์จแบตเตอรี่ต่างก็อาศัยการบริจาคที่นั่น หากไม่มีใครทำบุญ จ้าวสิง

ก็จะเด็ดผลไม้ตามต้น กินกลางป่าหลักกลางแจ้ง หากแบตโทรศัพท์
ใกล้จะหมดก็มักจะมีสถานที่ที่สามารถขอชาร์จแบตเตอรี่ตลอดเวลา

ตลอดทางมาที่นี่จ้าวสิงได้บำเพ็ญเพียรปฏิบัติธรรม และเทศนา
หลักธรรมของพุทธศาสนาแก่คนที่ได้พบเจอ และหมั่นสร้างกุศลกรรมเท่าที่
เขาจะสามารถทำได้

คืนนี้จ้าวสิงได้เดินทางมาถึงเมืองตงไห่ ที่นี้อยู่ในอาณาเขตปกครอง
ของสำนักหลินสูย เขาจึงไม่ได้วางแผนจะอยู่นานนัก

แต่แม้ไม่คิดที่จะอยู่นาน จ้าวสิงก็ยังเดินทางไปสำนักหลินสูยเพื่อ
กล่าวทักทาย เพราะถึงอย่างไรก็เป็นผู้ปฏิบัติธรรมเหมือนกัน แม้วิถีปฏิบัติ
จะแตกต่างกัน แต่ยังต้องไปมาหาสู่กันอยู่บ้าง อีกทั้งอาจจะมีโอกาสพบปะกัน
ในสมาคมทางศาสนาได้ตลอดเวลา ดังนั้นการที่เขาเดินทางผ่านเมืองตงไห่
ก็ควรเข้าไปทักทายสักหน่อย

ทว่านั่นเป็นเรื่องที่ควรทำวันพรุ่งนี้ เนื่องจากตอนนี้เป็นเวลาสองทุ่ม
กว่าแล้ว เขาจะต้องหาที่อาศัยค้างคืนในเมืองเสียก่อน

ระยะทางยังห่างจากตัวเมืองอยู่เล็กน้อย สายตาของจ้าวสิงมองไป
เห็นป้ายไฟที่อยู่ตรงหน้า ตัวอักษรที่เขียนอยู่บนป้ายนั้นคือ สวนสาธารณะ
ไห่เจี้ยวและสวนสัตว์หลิงโย่ว

จ้าวสิงคิดว่าบางที่อาจจะสามารถขอค้างคืนในสวนสาธารณะหนึ่งคืน
ก่อนแล้วค่อยเข้าเมืองในตอนเช้า มิฉะนั้นหากเดินทางเข้าเมืองในตอนนี
กว่าจะถึงก็จะตึกมาก คงไม่ดีนักถ้าจะไปขอพักค้างคืนในเวลาที่ตึกเต็ม
แบบนั้น

ดังนั้นจ้าวสิงจึงเดินไปยังทิศทางของสวนสาธารณะ ในขณะที่เดิน
ผ่านสวนสัตว์หลิงโย่ว เขาก็พบเข้ากับชายรูปร่างกำยำสวมชุดจินโบราณ
นั่งยองๆอยู่หน้าประตูสวนสัตว์ กำลังกินหน่อไม้ที่ถืออยู่ในมือ ทันทีที่ชาย
รูปร่างกำยำเห็นจ้าวสิงก็รีบยื่นขันอย่างกระตือรือร้นทันที “พระอาจารย์
ท่านมาจากไหน ต้องการจะไปที่ใด”

ลักษณะท่าทางของชายคนนี้ดูเหมือนเขาจะเป็นผู้ที่เลื่อมใสใน
พุทธศาสนา เมื่อคิดได้เช่นนั้น จ้าวสิงจึงหยุดเดินทันที “อาตมาเป็น

พระวัดอุลียง กำลังอยู่ในช่วงเดินธุดงค์เพื่อศึกษาและปฏิบัติธรรม”

“ท่านมีที่พักหรือไม่” สงชื่อเขียนถามอย่างกระตือรือร้น “ไม่อย่างนั้น ขอเชิญท่านเข้ามากินอาหารก่อนดีกว่า”

นี่คืออะไร...นี่คือผู้มีบุญวาสนาอย่างไรล่ะ!

จ้าวสิงประสานมือค้ำบตบตกลงทันที เขาตัดสินใจจะฉันอาหาร³ บิณฑบาตของโยมผู้นี้ จากนั้นจะเทศนาคำสอนทางพุทธศาสนาเป็นการตอบแทน นับว่าเป็นบุญวาสนาที่ได้มาเจอกัน

สงชื่อเขียนพาจ้าวสิงไปยังที่โตะหินอ่อนในสวนสัตว์โซนใหม่ จากนั้นก็แบ่งข้าวสวยและผักที่เหลือจากตอนเย็นมาให้เขา “ข้าและท่านอาจารย์ ถกปัญหาธรรมภายใต้แสงจันทร์ จะไม่งดงามได้เยี่ยงไร”

คำที่เอื้อนเอ่ยออกมาจากใจของสงชื่อเขียนเต็มไปด้วยวาทีศิลป์ แต่จ้าวสิงกลับไม่สามารถซาบซึ้งได้แม้แต่น้อย เพราะตอนนี้เขาตกอยู่ในภวังค์ของเสียงที่ดังมาจากใบไม้เรียวร้อยแล้ว รวกับเสียงนั้นเป็นเสียงจากสวรรค์ที่ตั้งแผ่อยู่ข้างหู และเหมือนได้ยินเสียงมู่อิวี่⁴ ที่ตั้งขึ้นเป็นทำนองไม่เร่งรีบ

หลังจากนั้นจ้าวสิงขยับทำเป็นนั่งขัดสมาธิ รอยยิ้มพลันปรากฏบนใบหน้า เขาบรรลุนิยามและเข้าใจในเสียงของตนไม้ทันที

เมื่อสงชื่อเขียนเห็นจ้าวสิงบรรลุนิยามขั้นสูงและเริ่มเข้าสู่ห้วงแห่งการฝึกสมาธิ เขาก็นั่งค้อมครองจ้าวสิงด้วยความหวังดี จนกระทั่งจ้าวสิงลืมตาขึ้นมาก็รู้สึกได้ว่าตนบรรลุเป้าหมายของการบำเพ็ญตนและฝึกปฏิบัติธรรมแบบก้าวกระโดด

หลังจากนั่งสมาธิจนสติปัญญาเพิ่มพูน เขาจะมัวแต่ไปสนใจฉันอาหารพวกนั้นได้อย่างไรกัน เขารีบพนมมือกราบไหว้สงชื่อเขียนที่อยู่ด้านหน้าทันที จากนั้นเอ่ยปากเรียกอีกฝ่ายว่า “ท่านต้าเต๋อ”⁵

³ ในพุทธศาสนาฝ่ายมหายานไม่มีข้อห้ามฉันอาหารในยามวิกาลเหมือนฝ่ายเถรวาท

⁴ 木鱼 พุทธศาสนาฝ่ายมหายานเรียกว่า “ผานซุย” (梵吹) เป็นเครื่องดนตรีชนิดหนึ่งที่พระสงฆ์ใช้ระหว่างสวดมนต์ ทำวัตร หรือประกอบพิธีกรรมทางศาสนา

⁵ 大德 มีความหมายว่า ผู้มีคุณธรรมสูงส่ง ผู้มีบุญญาธิการ หรือพระอาจารย์

จ้าวสิงคิดไม่ถึงเลยว่า ที่แท้คนที่มิบัญญัติศาสนาไม่ใช่ประสกท่านนี้ แต่เป็นวลาสนาของเขาที่ได้มาพบเจอท่านผู้นี้ต่างหาก เสียงเสียดสีของตนไผ่นำมาซึ่งสมาธิ ทำให้ผู้คนบรรลุในพระธรรม นั่นเป็นเพราะว่ามีท่านต้าเต๋อบำเพ็ญตนอยู่ที่นี้

ท่านต้าเต๋อผู้นั้นแกล้งทำเป็นผู้ที่เลื่อมใสในพุทธศาสนาและนิมนต์เขาให้เข้ามาฉันอาหาร หากเขาไม่เข้ามาก็คงจะไม่ได้พบเจอกับเรื่องเหล่านี้อย่างแน่นอน

สงชื่อเซียนรีบพูดขึ้นว่า “ข้าเป็นต้าเต๋อเสียที่ไหนกัน”

สงชื่อเซียนคิดไม่ถึงเลยว่าพระสงฆ์ในโลกมนุษย์จะอ่อนแอและตกต่ำได้ถึงเพียงนี้ อันที่จริงเมื่อเขาอยู่ต่อหน้าพระสงฆ์เหล่านี้ แน่แน่นอนว่าเขาจะต้องเป็น “ท่านต้าเต๋อ” แต่ตัวเขาไม่กล้าที่จะยอมรับ

ไม่ใช่ท่านผู้นี้? จ้าวสิงตะลึงงัน “ถ้าอย่างนั้น ไม่ทราบที่ท่านต้าเต๋ออยู่ไหนใด”

สงชื่อเซียนเกาหัวแกรกๆ “คงอยู่ในอาคารสำนักงานกระมัง”

ไม่ว่าจะคิดยังไง ณ ที่แห่งนี้ คนที่สามารถเรียกว่าเป็นท่านต้าเต๋อได้เห็นทีคงมีแค่ลูยาเท่านั้นกระมัง แม้ว่าท้ายที่สุดลูยาจะไม่ได้เข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ แต่เขาก็เกิดมาเพื่อพระพุทธศาสนาอย่างแท้จริง

ในเวลานี้ตัวนเจียเจ๋อยืนอยู่บนชั้นสองของอาคารสำนักงานที่อยู่ไม่ไกลออกไป เขายืนอยู่ที่หน้าต่างแล้วตะโกนเสียงดัง “เหล่าสง! พระมาจากไหนครับเนี่ย!”

เดิมทีเขากำลังนั่งเล่นโต้วตู่คู่กับไปซูเจินและเสี่ยวชิง แต่จู่ๆ ก็ได้ยินไปซูเจินพูดขึ้นว่า บริเวณใกล้ๆ ดูเหมือนจะมีผู้บรรลุธรรมชั้นสูงกำลังปฏิบัติเพื่อยกระดับสติปัญญาของตนอยู่ ตัวนเจียเจ๋อครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง “กับนักพรตก็ยังคงมีอีกหรือครับ”

“การบรรลุธรรมชั้นสูงระดับนี้เป็นวิถีของศาสนาพุทธ ไม่เกี่ยวข้องกับนักพรตละ” ไปซูเจินพูด “ด้านนอกดูเหมือนว่าจะมีคนพาพระสงฆ์เข้ามา”

ตัวนเจียเจ๋อตกตะลึงพริ้งเพริดทันที จากนั้นวิ่งไปดูที่หน้าต่างแล้วก็เห็นว่ามีคนหัวล้านนั่งอยู่ภายใต้แสงจันทร์จริงๆ ไม่ต้องบอกเลยว่าโดดเด่น

เมื่อผมเป็นเจ้าของสวนสัตว์ 2

สะดุดตามากขนาดไหน อีกทั้งด้านหน้าของคนคนนั้นยังมีธงชื้อเขียนอยู่ไม่ต้องบอกก็รู้ได้เลยว่าเขาเป็นคณพาเข้ามา

ไปสู่อินเงินเดินเข้ามาหยุดยืนอยู่ข้างตัวนเจียเจ้อ จากนั้นพูดขึ้นอย่างไม่เดียดเนื้อร้อนใจ “นี่แหละค่ะ ในตอนนั้นพวกเราเตือนพี่สงเพียงแค่ว่าให้ระวังตัวต่อหน้านักพรต ไม่ได้บอกให้ระวังถึงเรื่องนี้ด้วย”

นั่นก็เพราะว่าเมืองตงไห่ไม่มีพระ และที่นั่นก็เป็นอาณาบริเวณของลัทธิเต๋าทั้งหมดนี่ครับ!

ตัวนเจียเจ้อคิดไม่ถึงว่าจะมีวันนี้ วันที่มีพระสงฆ์ผู้ฝึกปฏิบัติธรรมเดินทางผ่านเมืองตงไห่ และกับังเอิญถึงขนาดผ่านมาถึงภูเขาไห่เจียวได้ อีกทั้งธงชื้อเขียนยังเป็นเทพที่เฝ้าปกป้องรักษาภูเขาให้กับเจ้าแม่กวนอิมมาเป็นเวลาหลายปี เขาจะต้องมีความคิดและทัศนคติที่ดีต่อพระสงฆ์อย่างแน่นอน แต่คิดไม่ถึงว่าจะเป็นฝ่ายเริ่มพูดคุยและเชื้อเชิญเข้ามาด้านในแบบนี้

แถมเข้ามาไม่เท่าไร พระสงฆ์รูปนี้ยังบรรลุลหรรณที่นี้อีก!

พระรูปนั้นคำนับทักทายจากระยะไกล “อาตมาเป็นพระสงฆ์จากวัดอู่เลียง มาขอเข้าพบท่านต้าเตอแห่งพุทธศาสนา”

ตั้งแต่ที่เขาบรรลุลหรรณขั้นสูงเมื่อสักครู๋ จ้าวสิงก็ไม่ได้คิดว่าตัวเองจะต้องออกเดินทางจุดงค์อีกแล้ว เขาคิดว่าจะต้องเป็นพระพุทธรองค์ที่ชี้หน้าให้เขามาที่นี่เพื่อแสวงหาธรรมและบรรลุลหรรณในพระพุทธรศาสนาอย่างแน่นอน

พระสงฆ์รูปนี้ดูเหมือนจะรู้แล้วว่าที่นี่มีฉรวาสาอาศัยอยู่ อีกทั้งยังพูดถึงท่านต้าเตอแห่งพุทธศาสนาอีก

ตัวนเจียเจ้อกลืนน้ำลาย เขาคิดไปถึงเรื่องตอนที่เหล่านักพรตเจอเข้ากับท่านผู้อาวุโสผู้ยา พวกเขต่างก็มาราบทำความเคารพอย่างสูงสุด ถ้าหากพระสงฆ์รูปนี้ไปเจอเข้าจะไม่เป็นบ้าไปเลยหรือ

ที่แรกตัวนเจียเจ้อรู้สึกว่ ความคิดของลู่อูที่อุปโลกน์ตนเป็นคนในพุทธศาสนานั้นดีอยู่แล้ว แต่เขาไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าระดับของลู่อูจะสูงส่งขนาดนั้น อีกทั้งเขาก็คิดไม่ถึงว่าจะมีพระสงฆ์มาปรากฏตัวขึ้นที่นี้จริง ๆ

ตัวนเจียเจ้อบ่นพึมพำ “หลังจากนี้คงจะไม่มีใครมาอีกแล้วนะ...

พวกเราเป็นแค่สวนสัตว์เท่านั้นเอง”

แต่จะว่าไปแล้ว หากมีพระและพุทธศาสนิกชนพวกนี้มาที่นี้บ่อยๆ แล้วเกิดพบว่าคนที่ตนตามหาไม่ใช่พระอาจารย์ที่ยิ่งใหญ่ แต่เป็นเหล่าเทพเซียนที่แปลงกายลงมาอยู่บนโลกมนุษย์ พวกเขาจะไม่ตกใจจนช็อกตายไปเลยหรือไง

ไปซูเจินวางมือข้างหนึ่งบนไหล่ตัวนเจียเจ้อ จากนั้นกระซิบว่า “ผู้อำนวยการคะ การที่พระสงฆ์คิดอยากจะมาที่นี้บ่อยๆ ก็ต้องขึ้นอยู่กับว่าสำนักหลินสูยเห็นด้วยหรือไม่”

เมื่อมีสำนักหลินสูยอยู่ เหล่าสำนักและศาสนาอื่น ๆ ก็ไม่สามารถจะเข้ามาอยู่ในเมืองตงไห่ได้ เพราะสถานที่แห่งนี้เป็นอาณาบริเวณที่สำนักลัทธิเต๋าควบคุมดูแลอยู่ ดังนั้นหากสำนักหลินสูยเอ่ยปากยินยอม สำนักของศาสนาและลัทธิอื่น ๆ จึงจะสามารถออกความคิดเห็นได้

เดิมทีลู้อาและไปซูเจินก็แค่อุปโลกน์ตนเป็นผู้อาวุโสในพุทธศาสนา แต่เวลานี้ไปซูเจินกลับแปลงเสียงตะโกนบอกกับพระสงฆ์รูปนี้ว่า “ท่านผู้อาวุโสเข้ามาบิณฑบาตและปฏิบัติธรรมเพื่อชำระจิตใจให้บริสุทธิ์ ท่านสามารถพบเขาได้อีกครั้งร้อยปีหลังจากนี้”

ตัวนเจียเจ้อหมดคำพูด “พี่ไปครับ...”

ไปซูเจินมองไปข้างหน้าด้วยสายตาทียากจะคาดเดา ทันใดนั้นก็ได้ยินพระสงฆ์พูดขึ้นซ้ำๆ “หนึ่งร้อยปี...อาตมาก็ยังไม่ถึงสิ”

ไปซูเจิน “...”

อา...ยังเข้าใจไม่ถ่องแท้พอหรือไม่ ทันใดนั้นพระสงฆ์นักปฏิบัติธรรมท่านนั้นก็อ่อนแรงลงทันที

นี่เป็นเรื่องที่น่าลำบากใจอย่างยิ่ง เขาอายุหกสิบปีแล้ว อย่าว่าแต่หนึ่งร้อยปีเลย ต่อให้ลดเวลาไปครึ่งหนึ่งก็ไม่แน่ว่าจะอยู่ถึงไหม

ไปซูเจิน “ถ้าอย่างนั้นวาสนาของท่านกับผู้อาวุโสท่านนี้คงจะสิ้นสุดกันแล้ว”

สุดท้ายแล้ววาสนาของเขามีเพียงแค่นี้ฟังธรรมอยู่ในป่าไผ่ชนิดหน้อย หลังจากตีฝักฝนมาเป็นเวลาหลายปีอย่างนั้นหรือ

เมื่อผมเป็นเจ้าของสวนสัตว์ 2

พระสงฆ์ตะลึงพรึงเพริด หรือหลักธรรมของเขายังไม่ล้าลึกพอ เขาคงทำได้แค่หยุดไว้เท่านั้นสินะ

สงชื่อเขียนถอนหายใจ “พระอาจารย์ แค่นี้ก็ไม่เลวแล้ว ท่านผู้นั้น เขามักจะไม่พบเจอผู้คนหรอก”

สงชื่อเขียนสับสนกับสถานการณ์ในตอนนี ฟังไปฟังเงินพูดก็รู้แล้วว่า หมายถึงลูยาแน่ๆ เขาจึงรีบพูดปลอบใจ ลูยาไม่ได้เป็นคนของพุทธศาสนา เขาเพียงแค่อำเข้าไปอาศัยอยู่ช่วงหนึ่ง จึงเป็นธรรมดาที่จะไม่สนใจในการชี้ทางให้แก่คนรุ่นหลัง”

จ้าวสิงกัมหน้าคอดก

ตัวนเจียเจ้อเห็นว่าพระสงฆ์รูปนั้นดูเหมือนจะยอมแพ้แล้ว เขาจึงชูนิ้วโป้งให้กับไปชู่เงินและยังพูดหวานล้อมออีกว่า “เหล่าสง คุณพาพระอาจารย์ไปพบกับคุณสักหนึ่งคืนเถอะครับ”

เด็กขนาดนี้ ตัวนเจียเจ้อรู้สึกเกรงใจที่จะไล่พระสงฆ์ออกไป

สงชื่อเขียนเรียกจ้าวสิงให้ฉันอาหารอีกครั้ง แต่อีกฝ่ายกลับไม่สนใจ

“รอเดี๋ยว อาตมาต้องแจ้งข่าวก่อน” จ้าวสิงส่งข้อความเสียงให้กับเจ้าอาวาสวัดอุเลียง “ศิษย์พี่ พຽນนี้กระผมจะเตรียมตัวกลับวัดครับ มีตำแหน่งงานหนึ่งอาศัยอยู่อย่างสันโดษในเมืองตงไต้ ท่านเข้ามาอาศัยที่ป่าไผ่ของหลิงไย่ว วันนี้กระผมมาพักค้างคืนชั่วคราวก็ได้บรรลุธรรมขั้นสูงจากเสียงในป่าไผ่ แต่ขอราวสที่นี้กลับบอกว่า หากกระผมมีวาสนาก็จะได้พบกับท่านผู้นั้นหลังจากนี้อีกหนึ่งร้อยปี วันนี้ไม่มีทางได้เข้าพบ กระผมเลยจะกลับไปฝึกปฏิบัติธรรมใหม่ครับ”

จ้าวสิงไม่ใช่คนโลภมาก แม้การที่ไม่สามารถพบผู้อาวุโสท่านนั้นได้ จะทำให้เขารู้สึกเสียดายมาก แต่เขาจะมัวทุกข์ใจไม่ได้ วาสนาไม่ถึงก็ไม่ถึง เพราะการได้เข้ามาถึงที่นี่ก็เป็นประโยชน์ยิ่งสำหรับเขาในการบรรลุธรรมแล้ว

หลังจากส่งข้อความเสร็จ จ้าวสิงก็ปล่อยวางแล้วฉันอาหารด้วยท่าทีสง่างาม

แต่ว่าจ้าวสิงเพิ่งทิ้งโทรศัพท์เครื่องเก่าแล้วเปลี่ยนมาใช้สมาร์ตโฟน

ได้ไม่นาน ดั่งนั้นจึงยังไม่ค่อยคุ้นชินกับระบบของมันมากนัก ประกอบกับเมื่อครูต่อนส่งข้อความไปก็เหมือนกับมีคลื่นลูกใหญ่ซัดสาตอยู่ในใจเลยไม่ทันสังเกตเห็นว่าตนเองส่งข้อความไปผิดห้อง

ดังนั้นช่วงเวลาสามทุ่ม เหล่าพระสงฆ์กว่าร้อยรูปที่อยู่ในกลุ่มแชตของ ‘สมาคมบริหารกิจการพุทธศาสนาประจำประเทศจีน’ ต่างได้รับข้อความจากพระอาจารย์จ้าวสิงแห่งวัดอู่เลียงกันถ้วนหน้า

พระอาจารย์จ้าวสิงเป็นพระที่มีชื่อเสียงในปัจจุบัน และเพิ่งจะเข้ามาในกลุ่มแชตไม่นาน ดูเหมือนว่านี่จะเป็นครั้งแรกที่เขาส่งข้อความ ได้ยินมาว่าท่านกำลังออกชุดดราม่าเพื่อบุชชานข้างนอก

ไม่รู้ท่านมีความคิดความอ่านอย่างไร หรือมีปัญหาเรื่องพุทธศาสนาที่เคยถกกันไว้ก่อนหน้าและมีคำอธิบายให้กับทุกคนแล้ว ในใจของเหล่าสมาชิกเต็มไปด้วยความคิดเช่นนี้ พวกเขาจดฟังข้อความเสียงที่ฝากไว้จากนั้นก็ได้ยินเสียงจ้าวสิงพูดด้วยน้ำเสียงกลัดกลุ้มว่า “...มีต้าเต้อ่าท่านหนึ่งอาศัยอยู่อย่างสันโดษในเมืองตงไห่...บรรลुरुธรรมชั้นสูง...จะได้พบกับท่านผู้นั้นหลังจากนี้อีกหนึ่งร้อยปี...”

เหล่าสมาชิก “!!!”

...

จ้าวสิงฉันท้าวจนหมดเกลี้ยง หลังจากที่กล่าวขอบคุณกับสงฆ์เซียนอีกครั้ง เขาก็สังเกตเห็นว่าโทรศัพท์มือถือก็แบตหมดไปแล้ว จึงถามหาปลั๊กเสียบว่าอยู่ตรงไหน และเสียบสายชาร์จเข้ากับโทรศัพท์เพื่อชาร์จแบต

ในตอนหนึ่ง หลังจากเปิดโทรศัพท์ขึ้นมาใหม่เขาก็สังเกตเห็นว่ามีข้อความจากศิษย์ที่ส่งกลับมาเป็นจำนวนหลายข้อความ และยังมีสายที่ไม่ได้รับอีกเพียบ

พระอาจารย์จี้ชาน : ศิษย์น้อง นั่นเป็นเรื่องจริงหรือ

พระอาจารย์จี้ชาน : ศิษย์น้อง!! รีบตอบกลับเดี๋ยวนี้เลยนะ!

พระอาจารย์จี้ชาน : ศิษย์น้อง กำลังทำอะไรอยู่

พระอาจารย์จี้ชาน : สายเกินไปแล้ว...

จ้าวสิงกอดดูด้วยความมึนงง แล้วเขาก็ต้องตกใจที่พบว่าดูเหมือน

ตัวเองจะส่งข้อความเสียงไปผิดห้อง เดิมที่เขาตั้งใจจะส่งให้กับศิษย์พี่ของตน แต่กลับส่งไปในกลุ่มสมาคมบริหารกิจการพุทธศาสนาประจำประเทศจีนแทน หลังจากที่ว่าส่งสิ่งข้อความเรียบร้อยแล้ว ปกติก็จะมีพระอาจารย์ในกลุ่มไว้หน้าและมีบางคนตอบกลับบ้าง แต่หลังจากข้อความเสียงล่าสุดที่ส่งไป จากเซตที่ครีกรู้กลับเงียบสนิทราวกับยังไม่มีใครเห็นข้อความนั้น

จ้าวสิง “...”

วันรุ่งขึ้น ต้วนเจียเจ้อตื่นขึ้นมากินอาหารเช้าและได้เตรียมอาหารในส่วนของพระสงฆ์ไว้ให้ด้วย

“อมีตาพุทธ ขอคุณผู้อำนวยความสะดวก” จ้าวสิงรับชามลาเปาเจมาอย่างเกรงใจ เขามองไปที่ต้วนเจียเจ้อและไม่กล้าเอ่ยปากพูดสักเท่าไร เมื่อคืนเขาและศิษย์พี่ใช้วีแชตคุยกันอยู่นาน และเนื่องจากนอนห้องเดียวกับสงชื่อเซียน จ้าวสิงจึงต้องใช้มือพิมพ์ เลยใช้เวลาในการคุยค่อนข้างนาน

หลังจากที่จีซ่านได้รับรู้สถานการณ์ที่เกิดขึ้นจากจ้าวสิง เขาจึงขอให้จ้าวสิงอยู่ที่หลังไย่วต่อเป็นการชั่วคราว ส่วนทางเขาจะต้องเรียกประชุมอย่างกะทันหัน แล้วจะนั่งรถไฟความเร็วสูงตามมายังเมืองตงไห่

ความจริงแล้ววัดอู่เล่ียงไม่ใช่วัดพาศิษย์ แต่เป็นวัดที่มีผู้ปฏิบัติธรรมอาศัยอยู่มากที่สุด และที่จ้าวสิงบอกว่า การจะได้พบเจอกับท่านต้าเต๋อเป็นเรื่องยากเย็นมาก เรื่องนี้จึงทำให้จีซ่านรู้สึกสนใจมากขึ้นไปอีก

ในยุคสมัยนี้ไม่มีท่านต้าเต๋อผู้ยิ่งใหญ่ จีซ่านได้ยินมาว่าต้าเต๋อท่านนี้สามารถชอนกลืนอายุของลมปราณอยู่ในปาไผ่ จนทำให้จ้าวสิงได้รับอานิสงส์จนบรรลุนิยามขั้นสูง เขาจะต้องเข้าใจพระธรรมได้อย่างลึกซึ้งเพียงไหนกัน

ยิ่งไปกว่านั้นเขายังพูดถึงเรื่องเวลาหนึ่งร้อยปีให้หลัง นั่นยังไม่สามารถยืนยันได้อีกหรือไว้ว่าท่านต้าเต๋อมีพลังอมตะทำให้มีอายุยืนยาวได้

คิดไม่ถึงจริงๆว่าเจ้าศิษย์น้องนั้นจะมีสมมุติฐานแบบนี้ ถึงแม้ว่าวาสนาของเขจะมีไม่มากพอ แต่วัดอู่เล่ียงก็ยังมีพระอีกมากมาย หากในจำนวนหนึ่งหมื่นรูป มีสักรูปสองรูปที่มีบุญวาสนาสอดคล้องต้องกันกับ

ท่านต้าเต๋อล่ะ

น่าโมโหเจ้าศิษย์น้องจริง ๆ คิดไม่ถึงว่าจะส่งข้อความผิดห้อง ตอนนี้เกรงว่าทุกคนก็จะคิดแบบนี้เหมือนกันนี่สิ

ไม่ว่าพระธรรมจะลึกล้ำแค่ไหน ผู้คนก็ยังคงต้องการมีชีวิตที่ยืนยาว ด้วยเหตุผลนี้ก็เพียงพอที่จะดึงพระในพุทธศาสนาที่ปฏิบัติธรรมจากทั่วโลกให้มารวมกันได้ใคราวเดียว ไม่เพียงแค่นิกายเซน แต่พระในนิกายอื่นๆ ก็เกิดความคิดเช่นนี้ได้ เพราะพระในสมัยนี้มีความคิดที่กว้างไกลมาก

จีซ่านเป็นเจ้าของอาวาสมานาน ขณะที่ฝึกตนในพุทธศาสนาเขาก็เริ่มรับตำแหน่งจากการเป็นคณะกรรมการของสมาคมบริหารกิจการพุทธศาสนาประจำประเทศจีน และเพิ่งเข้ารับตำแหน่งประธาน ดังนั้นเขาจึงได้เห็นและพบเจอสิ่งต่างๆ มากมายกว่าพระสงฆ์รูปอื่นๆ

ดังนั้นจีซ่านจึงได้ขอให้จ้าวสิงอย่าเพิ่งออกมาจากที่นั่น ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม วัตถุประสงค์จะต้องแย่งชิงโอกาสนี้มาได้

ในเมื่อจีซ่านกำชับมาขนาดนี้ จ้าวสิงจึงมีความรู้สึกไม่สบายใจอยู่เล็กน้อย

พระสงฆ์ห้ามหลอกลวงหาข้ออ้าง เขาจะบอกกับผู้อำนวยการตัวว่าตัวเองอยากอยู่ที่นี้ได้ยังไงกัน

ตัวนเจี๋ยเจ๋อเห็นเขาไม่พูดจาก็ยิ่งรู้สึกสงสัยมากขึ้น “พระอาจารย์เป็นอะไรไปครับ”

ดูท่าทางไม่ค่อยสบายใจอยู่ตลอดเวลา หรือว่าอยากขอเงิน

จ้าวสิงร้อนรนขึ้นมาทันที เขาไม่อยากพูดโกหกและก็ไม่มีความคิดบ้างเพื่อหลีกเลี่ยงการโกหกให้ตนบรรลุถึงเป้าหมาย แต่ไม่ว่ายังไงเขาก็ต้องอยู่ที่นั่นต่อ และปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าอาวาสให้เสร็จสมบูรณ์ เขาคุ่นคิดอยู่นานจากนั้นก็พูดออกมา “อาตมาอยากถามว่าต้องไปซื้อตั๋วตรงไหนวันนี้อาตมาอยากเที่ยวชมสวนสัตว์”

พอพูดออกมาแล้วจ้าวสิงก็ถอนหายใจโล่งอก อยู่ๆ เขาก็มีประกายแวบเข้ามาในหัวจนสามารถคิดถึงวิธีนี้ได้

ตัวนเจี๋ยเจ๋อมองด้วยความแปลกใจอยู่ครู่หนึ่ง แต่เขาก็ไม่ตั้งใจ

เมื่อผมเป็นเจ้าของสวนสัตว์ 2

อะไร แต่คิดว่าพระรูปนี้คงคิดมากเรื่องเสียงเสียดสีกันของไบไฟ หลังจาก
ที่ฟังไปซู่เงินพูดเมื่อคืน ตัวนเจียเจ้อก็สบายใจขึ้นไม่น้อยและไม่กลัวการที่
พระจะมาตามหาคนแล้ว เพราะหากพระจะเข้ามามีบทบาทในเมืองนี้จะต้อง
ผ่านความเห็นชอบจากสำนักหลินสูยเสียดก่อน

ตัวนเจียเจ้อขึ้นนิ้วไปที่ห้องชายตัว จากนั้นก็แยกย้ายไปทำงานของ
ตัวเอง

ภารกิจของเขาดำเนินการสำเร็จไปแล้วเจ็ดสิบแปดสิบเปอร์เซ็นต์
หลังจากที่จัดการเรื่องนกกระเรียน นกกระสา หงส์ และสัตว์อื่นๆ
ตัวนเจียเจ้อก็ยังพูดคุยกดกลองเรื่องของนกกระยาง นกกระจ่างหัวขวาน และ
พวกนกหัวขวานอีกหลากหลายชนิด รวมถึงแมวดาว (คัมภีร์ประเภทหนึ่ง)
พอนับๆ ดูแล้ว ตอนนี้อัดแค้สัตว์คัมภีร์ประเภทสองอยู่อีกสองชนิด
ภารกิจก็จะเสร็จสิ้น แต่ยอดรวมของสัตว์ทั้งหมดที่ได้เพิ่มมาก็มีจำนวน
เกินมามาก

ตอนนี้ระยะเวลาในการทำภารกิจยังเหลืออยู่ ตัวนเจียเจ้อครุ่นคิดว่า
สัตว์สองชนิดสุดท้ายที่จะนำเข้ามาควรเป็นตัวอะไรดี ในตอนนี้เขากำลัง
ค้นหาข้อมูลในอินเทอร์เน็ตเพื่อดูว่าสัตว์อะไรค่อนข้างเป็นที่นิยม และราคา
ก็ต้องอยู่ในขอบเขตที่ตัวเองรับได้

จ้าวสิงซื้อตัวแล้วเดินเตร็ดเตร่ไปมาอยู่ในสวนสัตว์ เขาไม่ได้มีคณูรู้จัก
เดิมที่คิดเพียงอยากจะทำมหาขรรษาสงที่พูดคุยกเรื่องพุทธคัมภีร์เมื่อคืน
แต่ไม่ว่าจะหาอย่างไรก็ไม่เจอ พอถามดูถึงได้รู้ว่ามหาขรรษาสงพักอยู่ที่นี้
แค่ตอนกลางคืน ส่วนตอนกลางวันต้องไปทำงาน

ในขณะที่จ้าวสิงเดินเที่ยวชมสวนสัตว์อยู่ เขาค้นพบว่าสัตว์ที่อยู่ที่นี่
มีสติปัญญาและไหวพริบดีกว่าสัตว์ที่อยู่ภายนอกมาก เนื่องจากพบเจอเรื่อง
เมื่อคืน จ้าวสิงจึงไม่รู้สึกรู้สึกลับใจอะไร ต้องเป็นเพราะสัตว์พวกนี้อาศัยอยู่
ข้างกายท่านต้าเต๋อตลอดทั้งปี และไม่แน่ว่าอาจจะยังโชคดีที่ได้ฟังท่านผู้นั้น
แสดงธรรมเทศนา ถึงได้มีสติปัญญาและไหวพริบที่สูงมากแบบนี้

แต่ทว่าจ้าวสิงก็คิดไม่ตก เหตุใดท่านต้าเต๋อผู้นี้ถึงเลือกบำเพ็ญตน

ปฏิบัติธรรมอยู่ในสวนสัตว์ หากพิจารณาถึงสถานที่ที่มีทัศนวิสัยเป็นแม่น้ำ และภูเขา เช่นนั้นก็ไม่มีคามจำเป็นจะต้องมาอาศัยอยู่ในสวนสัตว์ใหม่

จ้าวสิงครุ่นคิดอยู่นาน จนมารู้สึกตัวอีกทีก็เดินตามคนด้านหน้า มาจนถึงส่วนจัดแสดงสุนัขจิ้งจอกแล้ว

นักท่องเที่ยวคนอื่น ๆ ต่างมองประเมินพระสงฆ์ชาลผู้นี้ เมืองตงไห่ มีนักพรตเต๋า แต่ไม่เคยมีพระสงฆ์มาก่อน ยิ่งพระสงฆ์ที่มาเดินเที่ยว ในสวนสัตว์ยิ่งไม่ต้องพูดถึง

จ้าวสิงเดินเข้าไปในส่วนจัดแสดง ทันใดนั้นจิตใจของเขาก็กระฉ่าง ขึ้นมาทันที เขามองเข้าไปในกรงและเห็นจิ้งจอกแดงตัวหนึ่งกำลังกระโดด ขึ้นลง ร่างกายของจิ้งจอกแดงตัวนี้เต็มไปด้วยกลิ่นอายปีศาจ

ทว่าตอนนี้ปีศาจตนนั้นอยู่ในกรง หรือว่าที่ท่านดำเต๋ออยู่ที่นั่นก็เพื่อความสะดวกในการปราบปีศาจแล้วจับมาบำเพ็ญตบะ?

จ้าวสิงจินตนาการภาพขึ้นมาในหัว ท่านดำเต๋อจะต้องทำให้ปีศาจร้าย ยอมจำนนและศิโรราบ จากนั้นก็พาพวกมันมาไว้ข้างกายแล้วสวดมนต์ เทศนาให้เหล่าปีศาจฟัง และเพื่อที่จะไม่ทำให้เกิดข้อสงสัยหรือตั้งดูดคน จากสำนักงานป่าไม้เข้ามา...ก็เลยถือโอกาสให้มันอยู่ที่สวนสัตว์ไปเลย...

จ้าวสิงรู้สึกว่เหตุผลนี้จะเข้าที่ ผู้ปฏิบัติธรรมไม่จำเป็นจะต้อง อาศัยอยู่ในป่าลึกหรือภูเขาสูง มีน้ำมีไฟฟ้าใช้สะดวกสบายขนาดนี้ใครจะ ไม่ต้องการกัน แถมตรงจุดนี้ก็เป็นที่ห่างไกล การจราจรก็ไม่พลุกพล่าน

จ้าวสิงเฝ้าสังเกตจิ้งจอกแดง โดยไม่ได้รู้สึกตัวเลยว่าที่ด้านหลัง ของตนมีสุนัขจิ้งจอกอาร์กติกสีชวากำลังจ้องมองสังเกตเขาอยู่เงียบ ๆ

อีกด้านหนึ่ง โลกแห่งพระพุทธศาสนาซึ่งเป็นโลกแห่งการฝึกฝนปฏิบัติธรรม กลับเต็มไปด้วยความปั่นป่วน เหตุการณ์ในครั้งนีทำให้ผู้คนแตกตื่นกันมาก ท่านดำเต๋อที่ไม่ออกมาเจอโลกภายนอก! และยังเป็นผู้มีพลังอมตะทำให้ มีอายุยืนยาว!

จ้าวสิงเล่นอินเทอร์เน็ตไม่ค่อยเป็น แต่คนอื่นเล่นเป็นนี่นา อันดับแรก เข้าอินเทอร์เน็ตค้นหาหลังไย่ว ทันทีที่กดค้นหาก็มีที่อยู่ของเว็บไซต์ที่เป็น

กลุ่มชายของตั่งขึ้นมานี้ ก็ไม่ถึงเลยว่สวนสัตว์แห่งนี้จะขายตัวแพ็คเคจคู่ กับสำนักหลินสูย

คิดไม่ถึงว่าจะมีลัทธิเต๋าเข้ามาพัวพันด้วย หรือจริง ๆ แล้วพวกเขา กำลังเล่นละครอะไรกันอยู่ แต่เป็นที่ยืนยันได้ว่าข้อความวิเศษของจ้าวลิง เป็นของจริง

ไม่รู้มีวัดมากน้อยเพียงไหนที่มีเหตุการณ์คล้ายกันแบบนี้เกิดขึ้น ที่บรรดาศิษยานุศิษย์ลัทธิเต๋าทิ้งหลายที่มีจิตใจฝังใฝ่ในธรรมต่างพากัน ซื่อตัวรถไฟความเร็วสูงมุ่งหน้าไปยังเมืองตงไห่ แม้ว่าจะขอสดับธรรม หรือคำชี้แนะจากต้าเต๋อไม่ได้ แต่หากสามารถบรรลุธรรมในป่าไผ่นั้นได้ ก็นับเป็นเรื่องที่ดีมากแล้ว

นอกจากนี้ก็มีบางกลุ่มที่ใช้เส้นสายหรือตำแหน่งที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ได้ เข้าไปถึงเมืองตงไห่ เช่นวัดอู่เลียงที่โศร. สอบถามเรื่องราวของหลิงโย่ว กับทางสำนักหลินสูย

เมื่อไม่มีคำอนุญาตจากลู่ยา โจวซินถึงจึงทำได้แค่ปิดปากเงียบ ไม่ปล่อยให้ความลับรั่วไหลออกไปแม้สักนิด ทว่าคนที่เข้ามาสอบถาม ยิงนานเข้าก็ยิ่งเยอะขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้โจวซินถึงรู้สึกว่ามีอะไรผิดปกติ

ในตอนนั้นเอง โจวซินถึงก็ได้รับข้อความแจ้งมา ไม่รู้ว่าว่ามีพระสงฆ์ จำนวนเท่าไรที่กำลังเดินทางมุ่งหน้ามายังเมืองตงไห่ ในจำนวนพระสงฆ์ เหล่านี้ ยังมีบางส่วนที่พกกันบนรถไฟความเร็วสูง มองตาก็รู้ใจจนไม่ต้อง อธิบายว่าจะไปที่ไหน

คนที่เดินผ่านไปมาเห็นพวกเขาต่างก็รู้สึกแปลกใจ หากไม่รู้ พวกเขายังคิดว่าพระสงฆ์เหล่านี้จะไปชุมนุมใหญ่ที่ไหนเสียอีก

พระสงฆ์จำนวนมากขนาดนี้เดินทางมาที่เมืองตงไห่ในเวลาเดียวกัน ทำให้โจวซินถึงกังวลใจมาก เหล่าสมาชิกของคณะผู้บริหารถูกเรียกตัวเพื่อ ทารืออย่างเร่งด่วน จนได้ข้อสรุปว่าควรจะหยุดพวกเขาเอาไว้ที่สถานีรถไฟ ความเร็วสูง

เมืองตงไห่เป็นอาณาเขตของสำนักเต๋า การที่พระสงฆ์จำนวนมาก มารวมตัวกันที่เมืองตงไห่ แต่บางกลุ่มก็รีบร้อน ไม่แม้แต่จะเข้ามาทักทาย

สำนักหลินสู่ย จะให้พวกเขาคิดอย่างไร

ไม่ว่าจะเกี่ยวข้องกับหลิงโยวหรือไม่ โจวซินถั่งก็ไม่สามารถปล่อยให้บรรดาพระมากมายเข้ามาในเมืองได้ หากพระเหล่านั้นเข้ามาเมืองได้ สำนักหลินสู่ยจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนกัน

แล้วโจวซินถั่งก็หาทางแก้ปัญหาได้ เขาอาศัยความสัมพันธ์ที่แข็งแกร่งของตัวเอง ขอให้สถานีรถไฟความเร็วสูง “กักตัว” ให้พระสงฆ์อยู่ในสถานีทั้งหมด จะให้ชาวเมืองเห็นสำนักเต๋าปะทะกับพระสงฆ์ไม่ได้

โจวซินถั่งเป็นผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่น แม้ในกลุ่มพระสงฆ์จะมีพระอาจารย์ที่มีชื่อเสียง แต่ก็ยังถือว่าเป็นคนนอก ไม่มีสิทธิ์มีเสียงได้แย่งใด ๆ

พระสงฆ์ที่ถูกกักตัวไว้นานยิ่งมีเพิ่มมามากขึ้นเรื่อย ๆ จนเต็มไปถึงสำนักงานสถานีรถไฟที่เชื่อมกับทางเดินด้านใน คิดไม่ถึงเลยว่าเก้าอี้ที่นั่งรอทุกที่นั่งจะเต็มไปด้วยพระสงฆ์

นี่คือพระสงฆ์จากนิกายเดียวกัน ดังนั้นพวกเขาจึงรู้จักกันบ้างไม่มากนักน้อย ส่วนคนที่มาใหม่ก็ทำความรู้จักจดจำใบหน้าแล้วกล่าวทักทายกัน พนักงานที่เดิมที่ทำตามคำสั่งที่ได้รับมา แต่ตอนนี้ก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกขนลุกขนพอง พระสงฆ์พวกนี้เป็นพระจริงหรือพระปลอมกันแน่ มากันเยอะขนาดนี้ต้องการจะทำอะไร

รูปหนึ่งอมิตาพุทธไป อีกรูปอมิตาพุทธมา สำเนียงเหนือใต้ ออกตกมีหมด นอกจากนี้ใบรับรองภายใต้สังกัดวัดของแต่ละรูปก็ไม่เหมือนกัน บางรูปมีชื่อเสียงทางสังคม บางรูปไม่มีชื่อเสียง ทันทีที่เจอหน้ากัน ต่างฝ่ายต่างก็รู้กันว่าต้องการอะไร...ในใจของพนักงานการรถไฟจึงรู้สึกเหมือนกำลังแบกรับภาระอย่างหนักจริง ๆ

พระสงฆ์ที่เข้ามาถึงเมืองตงไห่มีจำนวนเยอะขึ้นเรื่อยๆ ในจำนวนนั้นยังมีบางรูปที่ใช้เส้นสายของตัวเองหาคนส่งข้อความไปบอกผู้นำของเมืองตงไห่

พระสงฆ์ทยอยเข้ามาอย่างไม่ขาดสาย ทำให้ผู้นำของเมืองตงไห่เริ่มนั่งไม่ติดที่ จนต้องโทรศัพท์สอบถามไปยังสำนักหลินสู่ย พวกเขาอยู่ในภาวะที่กั้นไม่เข้าคายไม่ออก ไม่ว่าจะฝ่ายไหนก็ไม่สามารถไปล่วงเกินได้

ทว่าสำนักหลินสู่ยเป็นผู้มีอิทธิพลในเมืองนี้ ท่านผู้นำจึงหวังว่าพวกเขาจะสามารถแก้ไขปัญหานี้ได้ในครั้งนี้ได้

พระสงฆ์กับนักพรตพวกนี้ ตกลงเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่

โจวซินถึงต้องรับแรงกดดันครั้งใหญ่ สำนักหลินสู่ยเป็นสำนักเต๋าที่แข็งแกร่ง ต้องเผชิญหน้ากับผู้ปฏิบัติธรรมแห่งพุทธศาสนาจำนวนมหาศาล

ในตอนนี้มีพระสงฆ์บางรูปเริ่มสงสัย หรือว่าสำนักหลินสู่ยก็อยากที่จะครอบครองผลประโยชน์จากผู้อาวุโสท่านนั้นเหมือนกัน ไม่มี...ไม่แน่ว่าอาจจะครอบครองไปแล้ว ดูจากตัวที่ขายร่วมกันจนประสบความสำเร็จนั้นลีซ่างประจบสอพลอเสียจริง ๆ

เวลาผ่านไปนานทีแล่วนทีเล่า โจวซินถึงไม่อาจทนต่อไปได้อีก เขาจึงติดต่อไปยังตัวนเจี้ยเจ้อเพื่อถามว่าควรจะทำอย่างไรต่อไปดี

เดิมทีตัวนเจี้ยเจ้อไม่ยอมพูดอะไร โจวซินถึงเองก็ยังไม่กล้าจะไปหาถึงที่ แต่สถานการณ์ตอนนี้เรียกได้ว่ากำลังมาคู่ โจวซินถึงพยายามอย่างสุดกำลังแล้ว ดังนั้นตอนนี้เขาจึงจำเป็นต้องถามให้ได้ความ เพราะอย่างไรเสียผู้อาวุโสก็เป็นต้นเหตุของเรื่องนี้

ตัวนเจี้ยเจ้อยิ่งฟังลีซ่างก็ยิ่งผิดปกติ จนสุดท้ายได้ยื่นจำนวนของพระสงฆ์ที่มาทั้งหมดก็ตกตะลึงตาค้าง แทบจะพูดอะไรไม่ออก “ทำไมถึงมีพระมากันเยอะขนาดนี้ครับ”

ตามหลักแล้ว ใครเป็นคนได้ผลประโยชน์ล้วนต้องบอกกับพวกพ้องของตัวเอง แต่ใครจะไปรู้ว่าพระสงฆ์เหล่านี้จะไม่ทำตามกฎ คิดจะคว้าโอกาสเอาไว้ ก็เลยเรียกพระสงฆ์ทั่วทั้งประเทศมาร่วมสังฆกรรม!

สำนักหลินสู่ยขัดขวางแค่วัดสองวัดแรกได้อย่างสบาย ๆ เรื่องนี้ตัวนเจี้ยเจ้อสามารถวางใจได้ แต่มากขึ้นเป็นสิบเป็นร้อยแบบนี้...เขาก็ถึงกับพูดไม่ออก

“พี่ไป โหย่วซู่ พวกคุณว่าเราควรจะทำอย่างไรดีครับ ตอนนี่พระสงฆ์มารวมตัวกันที่เมืองตงไห่เยอะมากเลย...ไม่รู้ว่าทำไมพระรูปเมื่อคืนถึงทำแบบนี้ ดูเหมือนว่าเราจะแจ้งแก่พระสงฆ์ทั้งหมดทั่วประเทศให้รับรู้ทั่ว

กันแล้ว และก็ไม่ว่าเหมือนกันว่าพวกเขาสามารถรวมตัวพร้อมกันแบบนี้ทำไม”
ตัวนเจียเจ้อยิ้มไม่ออก “ตอนนี้มีพระร้อยกว่ารูปถูกคนที่เกี่ยวข้องกับสำนัก
หลินสู่ยกักตัวไว้ที่สถานีรถไฟ ตอนนี้ทั้งสองฝ่ายต่างกำลังใช้สติปัญญา
หาวิธีอยู่ ผู้อำนวยการโจวเลยมาขอคำปรึกษากับผม”

เขาอธิบายถึงปัญหาและความยุ่งยากที่เกิดขึ้นกับสำนักหลินสู่ยให้
ทั้งสองฟังอย่างละเอียด

โหย่วซู่ “ว้าว ทุกคนอยากสมัครสมาชิกแพ็คเกจตัวหุหุหุพร้อม
เซตอาหารอย่างนั้นหรือคะ”

ตัวนเจียเจ้อ “...”

ตัวนเจียเจ้อ “โหย่วซู่ อย่าเพิ่งล้อเล่นสิครับ...”

ไปซู่จินและโหย่วซู่สบตาแอบส่งสัญญาณที่รู้กันแค่สองคน แล้ว
พูดพร้อมกันว่า “ไม่ต้องห่วงค่ะ ปล่อยให้มันเป็นไปเถอะ”

ตัวนเจียเจ้อ “นี่กลายเป็นแบบนี้กันไปหมดแล้วหรือครับ ทำไม
ถึงปล่อยให้ไปอย่างนั้น”

ไปซู่จิน “จะขวางยังไงก็ไม่อยู่แล้วค่ะ แต่ว่าทั้งสองฝ่ายต้องมี
คณะบริหารของตัวเองมาช่วยเจรจาไกล่เกลี่ย ฝ่ายพุทธศาสนาไม่สามารถ
เข้ามาได้โดยพลการ หากไม่ได้รับการอนุญาต พวกเขาต้องได้รับเชิญ
มายังเมืองตงไห่ในนามของสำนักหลินสู่ยเท่านั้น ถือว่าเป็นการช่วยอำนวยความสะดวก
ความสะดวกให้กับทั้งสองฝ่าย”

โหย่วซู่หนึ่งไขว่ห้าง “พระสงฆ์ที่จะเข้ามาตงไห่ หากอยากมาที่
หลิงโย่วต้องทำยังไงคะ ก็ต้องซื้อตั๋วใช่ไหมคะ!”

ตัวนเจียเจ้อ “...”

ตอนนี้เรื่องราวเลยเกิดมาถึงขนาดนี้ก็ไม่ใช่จำเป็นต้องปิดบังอีกต่อไป
แล้ว ลู่เปี่ยนความยุ่งยากพวกนั้นให้เป็นที่ไร้ดีกว่า

เพราะไม่ว่าจะเป็นลู่ยา ไปซู่จิน หรือสงซือเซียน ทุกท่านล้วนมี
สถานะยิ่งใหญ่พอที่จะจัดการทุกเรื่องได้ ผลประโยชน์ของลัทธิเต๋าพวกเขา
ยังเคยจัดการมาแล้ว ยังจะต้องกลัวนักบวชฝ่ายพุทธศาสนาอยู่อีกหรือ

ตัวนเจียเจ้อ “ได้ แบบนี้เพอร์เฟกต์มาก!”

วันต่อมา สถานีโทรทัศน์ตงไห่มีรายงานข่าวด่วน

บนหน้าจอปรากฏภาพกลุ่มพระสงฆ์ที่เดินตามผู้นำลัทธิเต๋าซึ่งสวมสูทออกมาจากสถานีรถไฟความเร็วสูงเมืองตงไห่ สีหน้าของพระสงฆ์ทุกรูปพร้อมพรายเต็มไปด้วยรอยยิ้ม...

นักข่าวบรรยาย : เวทีการประชุมแลกเปลี่ยนทางศาสนาทั่วประเทศจะถูกจัดขึ้นที่ตงไห่เป็นระยะเวลาเจ็ดวัน โดยมีสมาคมลัทธิเต๋าแห่งประเทศไทยเป็นเจ้าภาพ รับผิดชอบโดยสำนักงานศาสนาเมืองตงไห่ และสำนักหลินสูยประจำเมืองตงไห่ช่วยจัดการประสานงาน ภายในงานประชุมแลกเปลี่ยนทางศาสนา มีตัวแทนกว่า 581 คนจากหลากหลายศาสนาหลากหลายชนชาติ ทั้งทั่วประเทศมาเข้าร่วม และจะจัดตั้งกลุ่ม“ความรักใคร่กลมเกลียวปรองดองในศาสนา รวมกำลังสามัคคีก้าวหน้าต่อไป” ซึ่งวัตถุประสงค์หลักคือ ดำเนินการทางด้านวัฒนธรรม อบรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในด้านต่าง ๆ รวมถึงร่วมกันยกระดับการทำงานด้านศาสนาและการให้บริการทางสังคม...

สำหรับเหล่าชาวเมืองตงไห่ การประชุมแลกเปลี่ยนทางศาสนาในครั้งนี้แทบจะไม่ส่งผลต่อการใช้ชีวิตของพวกเรา แต่ก็ทำให้ได้รับความบันเทิงอยู่เล็กน้อย

แม้ว่าเมืองตงไห่จะไม่ใช่มืองที่ใหญ่มากและมีประชากรอยู่เพียงสองล้านเศษ แต่ตอนนี้มีตัวแทนจากหลายร้อยศาสนาอาศัยอยู่ที่นี้ ซึ่งแต่ไหนแต่ไรมาเมืองแห่งนี้ก็ดูไม่ได้โดดเด่นเข้าตามาตลอด ที่กล่าวว่าเป็นตัวแทนของศาสนา แท้จริงแล้วส่วนใหญ่ต่างก็เป็นพระสงฆ์และนักพรตเต๋า หากเป็นคนที่มีรูปร่างเฉียดลึกลับ ๆ ของเรื่องนี้จะเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น

จนกระทั่งหลายคนได้เห็นโพสต์ที่ถูกแชร์ต่อในโมเมนต์วีแชตมากมายถึงเพิ่งจะรู้ว่ามีการประชุมแบบนี้อยู่ ณ เมืองตงไห่ และในตอนนี้นั้นพระสงฆ์จำนวนกว่าร้อยรูปกำลังเดินทางไปสวนสัตว์หลิงโจว

สำหรับการประชุมนั้น นอกเหนือจากการแลกเปลี่ยนทางศาสนาแล้ว การมาเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยวประจำท้องถิ่นก็นับเป็นเรื่องปกติธรรมดา สวนสัตว์แห่งนี้แม้จะไม่แน่ชัดว่ามีประวัติความเป็นมาเก่าแก่ แต่ในช่วงนี้กำลัง

ได้รับความนิยม นอกจากนี้ยังเป็นเพราะการประสานงานระหว่างสำนัก
หลินสู่ยกับสวนสัตว์หลิงโยวที่ชายตัวร่วมกันอย่างมีมิตรภาพอีกด้วย

สถานีโทรทัศน์ในเมืองและสำนักข่าวต่างๆพากันรายงานเรื่องการ
ประชุมแลกเปลี่ยนในครั้งนี้ด้วย สำหรับสำนักข่าวที่ตามมาทีหลังก็จัดการ
ส่งนักข่าวให้มาตามถ่ายภาพกิจกรรมที่เกิดขึ้น รวมถึงเที่ยวชมทัศนียภาพ
ของสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆด้วย

ในวันเดียวกัน ตอนที่เหล่าพระสงฆ์เดินเที่ยวชมสวนสัตว์ ก็มี
นักท่องเที่ยวถ่ายภาพและโพสต์ลงในโมเมนต์ ซึ่งนั่นแสดงให้เห็นว่าพวกเขาก็
ให้ความสนใจในเรื่องนี้อยู่ เพราะนอกจากนักพรตแต่ละคนจะมีความสัมพันธ์
ที่ดีกับสวนสัตว์หลิงโยวแล้ว แม้แต่พระสงฆ์ในพุทธศาสนาก็ไม่ต่างกัน

ประจวบเหมาะกับการที่สำนักข่าวได้ส่งนักข่าวมาทำข่าวพอดี และหนึ่ง
ในนั้นยังมีช่างภาพที่ถ่ายภาพผลงานชื่อไต้จี้ เมื่อครั้งที่แล้วด้วย ช่างภาพ
คนนี้ถ่ายทอดความหมายของจิตวิญญาณแห่งเซนออกมาผ่านภาพถ่ายได้
อย่างลึกซึ้ง

เช่นภาพพื้นที่โซนใหม่ของสวนสัตว์หลิงโยว ที่ไม่ว่ามองจากตรงไหน
ก็สามารถเห็นไผ่ดำปลูกกระจายอยู่ทั่ว และเห็นเหล่าพระสงฆ์ที่นั่งพักผ่อน
อยู่กับพื้นหลังจากเดินเที่ยวชมไปทั่วสวนสัตว์ ไผ่ดำพัดปลิวตามสายลม
เหล่าพระสงฆ์บ้างก็นั่งอยู่บนพื้นหญ้า บ้างก็นั่งสมาธิอยู่ข้างทางเดินที่ปู
แผ่นหิน บางรูปก็สวดมนต์จนเสร็จ พวกเขาไม่ได้สนใจสักนิดว่าตัวเอง
นั่งอยู่ที่ใด ทำให้ผู้ที่พบเห็นมีคำว่า 'เงียบสงบ' ผุดขึ้นมาในความคิด

นอกจากนี้ยังมีอีกภาพที่ดูน่าสนใจเป็นอย่างมาก ได้แก่ภาพที่เหล่า
พระสงฆ์จับกลุ่มกันราวๆ สามหรือห้ารูปเพื่อเยี่ยมชมในส่วนของภูเขาสิง
และก็มีสิ่งน้อยที่เลียนแบบท่าทางของเหล่าพระสงฆ์โดยการยกอุ้งมือทั้งสอง
ข้างขึ้นมาพนมไว้

อีกภาพหนึ่งเป็นภาพพระสงฆ์อยู่ภายในส่วนจัดแสดงเสือและสิงโต
พระสงฆ์มองไปยังสิงโตผ่านกระจกที่กั้นไว้ ข้างๆก็มีภาพไต้จี้ประกอบอยู่
ทำให้ภาพนี้ดูน่าสนใจเป็นอย่างมาก

ฝีมือการถ่ายภาพของช่างภาพคนนี้ไม่จำเป็นต้องอธิบาย เพราะเขา

เมื่อผมเป็นเจ้าของสวนสัตว์ 2

ชนะรางวัลระดับนานาชาติมาแล้ว หลังจากภาพถ่ายของกลุ่มพระสงฆ์ที่มาเที่ยวชมสวนสัตว์เผยแพร่ออกไป ก็ถูกส่งต่อๆ กันไปอีกหลายครั้ง

ชาวเน็ตต่างประทับใจ ทุกคนรู้ดีว่าเขาจับภาพออกมาได้ดีมากๆ โดยเฉพาะการสื่อถึงความหมายของนิกายเซนได้เป็นอย่างดี ทั้งยังให้ความรู้สึกเหมือนกับดูภาพยนตร์บล็อกบัสเตอร์ โดยเฉพาะภาพที่พระสงฆ์นั่งสมาธิอยู่ที่ต้นไม้

ส่วนอีกหนึ่งภาพเป็นภาพที่พระสงฆ์ลืบทว่ารูปกำลังชี้ไปที่จิ้งจอกแดงแล้วพูดคุยกัน ท่าทางเหมือนกับจะไม่รู้จักสัตว์ชนิดนี้ ทั้งยังมีกลิ่นอายของการใช้ชีวิตเชื่อมต่อกับทางโลก

ผลงานแบบนี้ดูจะสอดคล้องกับแนวทางของพุทธศาสนาในความคิดของทุกคน กลุ่มองค์กรทางศาสนาที่มาร่วมชมก็สามารถเข้าถึงความหมายแห่งเซนได้ เพราะพวกเขาไม่ได้ตัดขาดจากสังคม และก็เชื่อว่าบรรดาพระทั้งหลายเหล่านี้จะไปทำตัวเสื่อมเสียศีลธรรมที่ไหน แต่เข้าทำนองที่ว่า “อาตมาไปที่ไหน ที่นั่นก็จะเป็นที่แห่งพุทธ”

ด้วยภาพเหตุการณ์เหล่านี้ทำให้ไม่กี่วันต่อมาเกิดข่าวลือว่าหน่อไม้ของสวนสัตว์หลังไถ่สามารถรักษาโรคมะเร็งได้ เป็นเพราะต้องมีคนรู้ความจริงเกี่ยวกับต้นไม้พวกนี้แน่ๆ หรือบางทีอาจเป็นนักพรตเต๋าเหล่านั้นที่รู้ความจริงอยู่แล้ว

สถานการณ์ปัจจุบัน

พระอาจารย์ที่มีชื่อเสียงหลายสิบรูปจากวัดต่างๆ ยืนรออยู่หน้ากรงสุนัขจิ้งจอกแดง ทั้งหมดขี้เนื้อไปที่มัน ต่างคนต่างแย่งกันพูดไม่หยุด

“เจ้าปีศาจตนนี้จะต้องเป็นร่างแปลงแน่ๆ เป็นไปไม่ได้ที่ปีศาจจะตัวเล็กขนาดนี้”

“ดูจากกลิ่นอายปีศาจ มันน่าจะมีชีวิตมาแล้วอย่างน้อยหนึ่งร้อยปี”

“ปีศาจจิ้งจอกเป็นปีศาจที่เจ้าเล่ห์มากที่สุด เมื่อปีที่แล้วอาตมาเคยจับได้ตนหนึ่งที่เมืองเย่ตู๋ แต่มันก็ดันหนีไปได้ น่าเจ็บใจจริงๆ”

“ท่านประมาทเกินไปแล้ว แต่อาตมาก็มีกะพลาดเช่นนี้อยู่เหมือนกัน...”

เหล่าพระอาจารย์ที่มีชื่อเสียงต่างพูดคุยถึงวิธีปราบปีศาจกันอย่างมีความสุข

หูต้าเหวยในตอนนีตัวสั้นเทาไปทั้งร่าง

กล้าดียังไง เขารู้จักท่านผู้อาวุโสผู้ยิ่งใหญ่ แล้วพระพวกนี้มีสิทธิ์อะไรมาทำให้เขาตกใจกลัวแบบนี้กัน

หูต้าเหวยไม่อาจมองเห็นท่านเทพเซียนโหดวูผ่านเหล่าพระสงฆ์ที่ยืนเบียดเสียดหนาแน่นอยู่ด้านนอก เขาคาดว่าตอนนี้ท่านเทพเซียนคงกำลังกินอาหารและทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ หรือไม่ก็คงหลับตาพักผ่อนอย่างสบายใจ เพราะพระสงฆ์เหล่านี้ต่างเห็นเธอเป็นเพียงแค่อุ้งจิ้งจอกธรรมดาๆ...

ส่วนอีกด้าน ตัวนเจียเจ้อและเหล่าพนักงานกำลังถวายน้ำดื่มให้เหล่าพระสงฆ์ที่นั่งอยู่บนพื้น ตอนนี้มีคนจ่ายเงินเพื่อเลี้ยงรับรองพวกเขาเรียบร้อยแล้ว

ในหมู่พระสงฆ์เหล่านี้ บางรูปก็สามารถสัมผัสได้ถึงพลัง แต่บางรูปที่ระดับความสามารถไม่ถึงก็จะไม่สามารถสัมผัสกับพลังได้ ส่วนต้นไม้ดำเหล่านี้ก็เปรียบเสมือนต้นไม้ธรรมดาๆ สำหรับพวกเขาเท่านั้น

ตัวนเจียเจ้อยังได้ยินพระสงฆ์บางรูปพูดอีกว่า รู้สึกผิดหวังต่อลูกศิษย์ที่พามาที่นี่เพื่ออบรมสั่งสอนและรู้สึกสิ้นเปลืองโอกาสดี ๆ แบบนี้มาก คิดไม่ถึงว่าจะไม่เข้าใจและไม่สามารถบรรลุอะไรเลยได้ถึงเพียงนี้สรุปได้ว่า เธอคือคนที่แย่ที่สุดตั้งแต่อาตมาเคยพบมา!

เจ้าอวาสจี้ซ่านก็มาที่เมืองตงไห่ด้วยตัวเองเช่นกัน เขาพูดกับตัวนเจียเจ้อด้วยความหดหู่ “คุณตัวน พวกเราไม่มีวาสนาจะได้เข้าพบท่านผู้นั้นสักคนเลยหรือ”

ตัวนเจียเจ้อสีหน้าเต็มไปด้วยความเสียใจ “ไม่มีจริง ๆ ครับ ท่านเจ้าอวาส เรื่องนี้ผมเองก็ไม่มีอำนาจที่จะสามารถตัดสินใจได้ครับ”

หากมีพระสงฆ์จากวัดไหนเข้ามาหา เขาก็จะตอบประโยคนี้กลับไปทุกครั้ง

จี้ซ่านแอบมองตัวนเจียเจ้อด้วยสายตาสงสัย พระสงฆ์รูปอื่นอาจจะเชื่อคำพูดของตัวนเจียเจ้อ แต่เขาไม่เชื่อ หากผู้อำนวยการสวนสัตว์ตัวน

คนนี่ไม่มีอำนาจจริง ๆ ท่านต้าเต๋อผู้นั้นจะมาเลือกอาศัยอยู่ในสถานที่แห่งนี้
ทำไม และที่นี่จะสามารถขายตัวร่วมกับสำนักหลินสู่ยได้อย่างไรกัน

ต่อให้อยู่นานไปกว่านี้ก็ไม่มีประโยชน์ ลู่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับ
ผู้อำนวยการตัวนั้นเอาไว้ดีกว่า

หลังจากที่ครุ่นคิดอยู่นาน จีซ่านจึงรีบพูดขึ้นทันทีว่า “ไม่ทราบว่าจะ
สวนสัตว์แห่งนี้รับเลี้ยงสัตว์หรือไม่”

“เลี้ยงอะไรครับ” ตัวนเจียเจ๋องงง

จีซ่านพูดด้วยรอยยิ้ม “ในตอนที่เราจากวัดที่มีชื่อเสียงของประเทศ
ไทยแห่งหนึ่งมาเยี่ยมเยียนวัดอยู่เลี้ยงก็ได้มอบของกำนัลให้มากมาย หนึ่งใน
นั้นก็มีช้างเผือกเอเชียรวมอยู่ด้วย และตอนนี้เราก็เลี้ยงดูมันอยู่ภายในวัด
มาตลอด แต่พวกเราไม่ได้เป็นมืออาชีพ อาตมาเลยหวังว่าทางสวนสัตว์
จะสามารถรับเลี้ยงเอาไว้ได้ทราบข่าวชีวิตของมัน เพราะสวนสัตว์คงดูแลช้าง
ได้ดีกว่าวัด นอกจากนี้ยังมีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมให้กับมัน”

การเลี้ยงสัตว์คุ้มครองจำเป็นต้องมีใบอนุญาตในการเลี้ยงดู ถึงแม้ว่า
ช้างเชือกนี้จะเป็นของกำนัลแลกเปลี่ยนที่ได้มา แต่ตัวอยู่เลี้ยงเองก็ได้ยื่นขอ
ใบอนุญาตและยังได้เชิญมืออาชีพมาคอยเลี้ยงดูมันอีกด้วย แม้จะไม่มี
คำถามว่าในหมู่พระสงฆ์มีมืออาชีพในการเลี้ยงช้างอยู่หรือไม่ แต่เรื่องนี้
ก็ไม่จำเป็นต้องพูดถึงอีกแล้ว เพราะเขาเพียงแค่อ้างอ้างในการเชื่อม
ความสัมพันธ์ก็เท่านั้น

ตัวนเจียเจ๋อ “!”

เขาจะปฏิเสธได้อย่างไรกัน ช้างเอเชียเป็นสัตว์คุ้มครองประเภทหนึ่ง
หากรับมันมาภารกิจก็จะเสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้ว และที่บอกว่าเลี้ยงดูตลอด
ชีวิตของมัน ที่จริงแล้วก็เหมือนกับการส่งมอบของกำนัลต่อเท่านั้น

ช้างเอเชียเชือกนี้ไม่เพียงแต่เป็นช้างเผือกที่หายาก แต่ยังเป็นของกำนัล
ทางศาสนาจากประเทศอื่นซึ่งมีความหมายที่พิเศษมาก มันจะต้องตั้งดู
ดนักท่องเที่ยวนและเป็นจุดสนใจของสวนสัตว์นี้อย่างแน่นอน และไม่ว่าที่ไหน
ก็สามารถเพาะพันธุ์ช้างเผือกได้

ตามตำนานเล่าขานกันว่า พระสมันตภัทรโพธิสัตว์ได้ทรงคชสาร

สี่เผือกที่มีหางา เป็นคชสารที่มีรูปร่างใหญ่โต มีพลังทรหดอดทน และอ่อนโยน ซึ่งสอดคล้องกับความเมตตาและพลังอำนาจของพระโพธิสัตว์ ในสมัยโบราณประเทศไทยก็ให้ความสำคัญกับช้างเผือกเป็นอย่างมาก จนยกให้เป็นสัตว์คู่บ้านคู่เมือง

การที่จี้ซ่านส่งช้างมาให้กับหลิงโย่วเลี้ยงไว้ หากมองผิวเผินก็เพื่อให้ช้างได้มีชีวิตที่ดี ซึ่งสมเหตุสมผลและมีที่มาที่ไป แต่ในความเป็นจริงแล้ว เขายังสามารถใช้โอกาสนี้สร้างความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับหลิงโย่ว และในอนาคตก็สามารถอ้างว่าให้พระมาที่นี้เพื่อเยี่ยมช้างได้ด้วย...

ถึงแม้ให้ยวซู่จะไม่ได้มาชี้แนะ ตัวนเจียเจ้อก็ตกปากรับคำไปเรียบร้อยแล้ว หากพวกเขาจะส่งมา ก็ปล่อยให้มา ถึงอย่างไรพวกเขาก็หาสุ่ยยาไม่เจอ หรือจะพูดให้ถูกก็คือ แม้กระทั่งหน่อไม้พวกเขาก็ยังไม่สามารถที่จะกินมันได้แม้แต่หน่อเดียว เสียเงินซื้อตัวเข้าหลิงโย่วไปฟรีๆ ก็แล้วกัน

“ท่านเจ้าอาวาสก็ได้เยี่ยมชมและรับรู้เงื่อนไขของพวกเราแล้ว ผมจะไม่ขอพูดอะไรมาก เขาเป็นว่าชอบคุณสำหรับความไว้วางใจของท่านแล้วกัน นะครับ ถ้าอย่างนั้นพวกเราไปหาหรือเรื่องรายละเอียดต่างๆ กันดีกว่า...”

ตัวนเจียเจ้อตัดสินใจทันที

จี้ซ่านหัวเราะชอบใจและเดินเคียงคู่ไปกับตัวนเจียเจ้อเพื่อพูดคุยรายละเอียดต่างๆ ที่อาคารสำนักงาน

พระสงฆ์รูปอื่นต่างจ้องมองจี้ซ่านด้วยความอิจฉาริษยา อันที่จริงตอนนี้พระสงฆ์ของแต่ละวัดต่างกำลังขบคิดหาวิธีเชื่อมสัมพันธ์กับหลิงโย่วอย่างหนัก หลังจากที่ขบคิดและถกเถียงกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว พวกเขา ก็ยังจะต้องหาข้ออ้างเพื่อมาที่นี้ให้บ่อยครั้งให้ได้

แต่สมองของพวกเขาไม่ได้ฉับไวเหมือนกับจี้ซ่านขนาดนั้น อันที่จริงในวัดของพวกเขาที่เลี้ยงลิงหรือสิงโตเอาไว้ มีบางวัดเหมือนกับวัดอู่เลี้ยงที่มีใบอนุญาต แต่บางวัดก็ไม่มี

น่าเจ็บใจจริงๆ ทำไมท่านต้าเตอผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้ถึงได้เลือกที่จะพำนักอยู่ที่เมืองตงไห่ด้วย หากเป็นเมืองอื่นพวกเขาคงจะเข้ามาได้อย่างง่ายดาย

และคงจะสามารถเปิดสำนักกิจการพุทธศาสนาอยู่ที่นั่นได้แล้ว

ทว่าตอนนี้ก็ไม่ว่าสำนักกลินสุ่ยจะตกลงยินยอมหรือไม่ หรือจะเสนอข้อเรียกร้องอะไรออกมาหรือเปล่า

ตัวนเจี้ยเจ้อพาจี้ซ่านเข้าไปนั่งในห้องรับรองของอาคารสำนักงานและชงชาให้เขา

จี้ซ่านจ้องหลุมสองหลุมที่อยู่บนพื้นด้วยความอยากรู้อยากเห็น หลุมหนึ่งใหญ่ หลุมหนึ่งเล็ก พื้นกระเบื้องแตกร้างเป็นวงกว้างจนเป็นรอยคล้ายใยแมงมุม

ตัวนเจี้ยเจ้อเห็นสายตาที่จับจ้องของเขาแล้วก็หัวเราะแหะๆ “เปลืองทุบมันโดยไม่ทันระวังครับ”

“ดูแล้วต้องเป็นของหนักแน่ๆ” จี้ซ่านพูดขึ้นอย่างรอบคอบ

ตัวนเจี้ยเจ้อและจี้ซ่านปรึกษาหารือเกี่ยวกับเรื่องที่จะส่งช่างเผือกเข้ามา สวนสัตว์โซไนใหม่ของเขาที่มีพื้นที่จัดแสดงที่เหมาะสมสำหรับช่างอยู่ หากมีช่างเผือกจริง ๆ ตัวนเจี้ยเจ้อก็จะต้องรับสมัครเจ้าหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญในการเลี้ยงช่างมาอีกสองคน

จี้ซ่านพูดถึงเรื่องนี้ออกมาอย่างไม่ใส่ใจ ว่าเรื่องแบบนี้เขาสามารถติดต่อกับสื่อเพื่อช่วยกระจายข่าวออกไปได้

หลังจากหารือเสร็จจี้ซ่านก็ถามขึ้นอย่างเกรงอกเกรงใจ “ไม่ทราบว่ามันหลังสามารถมาที่นั่นบ่อยๆ ได้หรือไม่ อาตมาอยากจะมาเยี่ยมช่างเผือกบ้าง”

ตัวนเจี้ยเจ้อพยักหน้า “ได้แน่นอนครับ ส่วนทางด้านท่านนักพรตโจว ผมจะไปคุยให้เอง”

“ผู้อำนวยการตัวนทราบไหมว่า หลังจากนี้เหล่าลูกศิษย์ของวัดอื่นจะยังสามารถมาที่ตงไห่ได้อีกหรือไม่” จี้ซ่านถาม

ตัวนเจี้ยเจ้อ “ระ...เรื่องนี้ผมก็ไม่แน่ใจครับ เพราะผมไม่สามารถตัดสินใจได้...”

จี้ซ่านพยักหน้า ไม่ว่าจะมาได้หรือไม่ เขาก็คว้าโอกาสมาแล้ว แถมยังเป็นการคว่ำแบบบริสุทธิ์และเปิดเผยอีกด้วย

จี้ซ่านคุยกับตัวนเจี้ยเจ้ออีกสักพัก จากนั้นก็เพิ่มเพื่อนในวีแชตแล้วถึงได้จากไป

ช่วงเย็น หลังจากที่เหล่าพระสงฆ์ทยอยกลับออกไปอย่างอาลัยอาวรณ์
ตัวนเจียเจ้อจึงได้วิ่งไปถามโหย่วซูว่าควรจะจัดการกับเรื่องนี้อย่างไร

หลังจากที่บรรดาพระสงฆ์มาที่นี่แล้วครั้งหนึ่ง พวกเขาจะต้องยังไม่พอใจและอยากกลับมาอีกครั้งอย่างแน่นอน นอกจากนี้ความปรารถนาของ
พวกเขาจะต้องแรงกล้ามากยิ่งขึ้นไปอีก หากสำนักหลินสูยยังขัดขวางเอาไว้
คาดว่าทั้งสองฝ่ายจะต้องเกิดความขัดแย้งกันอย่างแน่นอน โจวชินถึง
ของสำนักหลินสูยในตอนนี้อยู่ทุกขใจเป็นอย่างมาก เขาระวนระวาย ได้แต่
หวังว่าทางหลิวโย่วจะให้คำแนะนำแก่เขาได้

ทว่าตัวนเจียเจ้อกลับคิดไม่ออกว่าควรจะจัดการกับเรื่องนี้อย่างไร
ชายหนุ่มจึงได้แต่ฝากความหวังไว้ที่โหย่วซู

ขณะที่โหย่วซูคิดอยากจะทำปาก ก็ถูกลู๋ยาพูดแทรกขึ้น “ทำไม
นายจะต้องไปถามความคิดเห็นจากเธอตลอดเวลา ยัยปีศาจจึงจอกหน้าตายนี้
มีดีแต่หาเรื่องเอาผลประโยชน์เข้าตัวเอง นายลองคิดหาวิธีด้วยตัวเองสิ”

โหย่วซูเหลือบมองลู๋ยา แม้จะไม่ได้พูดอะไร ทว่าสายตาก็กลับ
ไม่เห็นด้วยอย่างมาก

ตัวนเจียเจ้อนั้นถึงกับกลัดกลุ้ม ในใจจึงได้แต่ถามว่านี่ไม่ได้หรือ
อย่างไรกัน ทั้งที่ก่อนหน้านี้สวัสดิการและเงินเดือนเหล่านั้นก็เป็นของ
ฮ้องเต้แท้ๆ

ไปสู่อำนาจและพูดขึ้น “ผู้อำนวยการสามารถพูดความคิดเห็นของ
ตัวเองออกมาได้นะคะ”

หลังจากที่ตัวนเจียเจ้อศึกษาและเรียนรู้มาได้สักระยะหนึ่ง ในเรื่อง
ของการนำสัตว์เข้ามาในสวนสัตว์ การประสานงานติดต่อกับหน่วยงาน
ที่เกี่ยวข้อง รวมไปถึงการวางแผนโฆษณาต่างๆ เขาก็จัดการได้อย่างไร้ที่ติ
ทว่ากับเรื่องแบบนี้เขาไม่สามารถจัดการเองได้ ดังนั้นจึงมักจะขอคำแนะนำ
จากโหย่วซูและไปสู่อำนาจทุกครั้งไป

แม้แต่ไปสู่อำนาจก็ยังพูดแบบนี้ ตัวนเจียเจ้อจึงจำต้องคิดหาวิธีด้วย
ตัวเองอย่างน่าเวทนา “ผมไม่เก่งเรื่องนี้...ขอลองคิดดูก่อนนะครับ...”

ขณะที่ตัวนเจียเจ้อกำลังคิดหาวิธีอยู่นั้น ลู๋ยาก็ก็นึกขบขันสองอัน
ออกมาจากในกระเป๋แล้วโยนไปให้ตัวนเจียเจ้อ จากนั้นพูดขึ้นอย่างไม่

สภารามณ์ “...ของวันนี้”

ตัวนเจียเจ้อ “...”

วันนี้ตัวนเจียเจ้อมัวยุ่งอยู่กับการต้อนรับเหล่าพระสงฆ์เลยไม่มีเวลาไปที่ทรงของลู้อา ชายหนุ่มคิดไม่ถึงเลยว่าลู้อาจะเป็นฝ่ายหยิบขนนกของตัวเองมาให้เขาแบบนี้

นี่มันน่าซาบซึ้งใจใช่ไหมล่ะ

ตัวนเจียเจ้อประคองขนนกเก็บเข้ากระเป๋าของตัวเองอย่างนอบน้อม “ขอบคุณครับเต้าจวิน”

ในตอนนี้องเขาถึงได้พบว่าคุณอื่น ๆ ต่างมองมาที่เขาด้วยสายตาแปลกประหลาด

ตัวนเจียเจ้อ “...อะไรหรือครับ”

โหย่วชู่พูดอย่างประหลาดใจ “เต้าจวิน คุณให้ขนนกกับผู้อำนวยกา
ตัวนหรือคะ”

สีหน้าแบบนี้แต่ดูก็รู้แล้วว่ากำลังคิดอะไรอยู่ ตัวนเจียเจ้อเห็งฮอตก “เข้าใจผิดแล้วครับ เต้าจวินแค่ให้รางวัลผม เพราะว่าผมอยากจะเก็บเอาไว้ทำหมอน และก็พอดีกับที่เต้าจวินจะต้องสะบัดขนทิ้งก็เลยให้ผมเก็บไว้ ไม่ได้มีความหมายพิเศษแบบนั้นหรอกครับ”

ท่าทางของลู้อาเต็มไปด้วยความจริงใจ “ใช่ ในเมื่อมันไร้ประโยชน์เลยให้เขาเป็นรางวัลก็เท่านั้น”

โกหก! ทุกคนคิดในใจ ถ้าอย่างนั้นทำไมถึงไม่ให้รางวัลพวกเราด้วย เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว สำหรับโลกมนุษย์ นี่ก็เปรียบเสมือนหญิงสาวในสมัยโบราณที่มอบเส้นผมของตนให้กับชายผู้เป็นที่รัก เพราะว่าขนของนกมีไว้เพื่อดึงดูดเพศตรงข้าม และยังสามารถใช้เป็นฐานรองรับรังของพวกมันอีกด้วย ขนของอีกาทองสามขาแฝงไปด้วยพลังแห่งเปลวเพลิงที่แท้จริง และมีความหมายลึกซึ้งเป็นอย่างมาก

แม้จะยืนยันว่าไม่ได้มีความหมายอะไรเป็นพิเศษ แต่การให้ของสิ่งนี้ไป ไม่ว่าจะคิดยังไงก็ถือเป็นเพื่อนที่สนิทชิดเชื้อกันแล้วไม่ใช่หรืออย่างไร

คนอื่นมีไหวพริบและเก็บความคิดเจ้าเล่ห์เอาไว้ในใจ แต่เสียชิงกลับโผล่ออกมาอย่างไม่ทันคิด “ล้อเล่นหรือเปล่า ฉันว่ามันมีอะไรผิดปกตินะ ไม่ใช่ว่าเจ้าจวินยังไม่เคยมีคู่แข่งช็อคอะตามาก่อนหรือหะ”

ลูยา “...”

ตัวนเจียเจ้อ “...”

ตัวนเจียเจ้อพูดขึ้นอย่างขุ่นเคือง “ทำไมความคิดของคนในโลกเทพเซียนอย่างพวกคุณถึงได้ก้าวกระโดดไปไกลได้ขนาดนั้นกันครับ แค่เห็นชนนทที่ร่วงแล้วก็คิดกันไปถึงขั้นทั้งตัว และก็คิดไปถึงเรื่องหาคู่แข่งจนถึงเรื่องคู่แข่งช็อคอะตา เรื่องรักร่วมเพศ คิดไปจนถึงเรื่องที่คุณกับน...”

ทุกคน “...”

เมื่อได้ยินคำพูดแบบนั้นของตัวนเจียเจ้อ เสียชิงก็ชะงักใจจนรู้สึกว้าวใจวิญญานของตัวเองกำลังถูกรุกรานอย่างหนัก “ฉันผิดไปแล้วฉันก็แค่รู้สึกว้าวใจเจ้าจวินมันก็จะพำร่าบ่นดูต่าอยู่ตลอดเวลา แต่อันที่จริงเขาก็กับผู้อำนวยการดีต่อกันมาก ๆ...”

เสียชิงไม่กล้าพูดเรื่องคู่แข่งช็อคอะตาในเวลานี้อีกต่อไปแล้ว ส่วนคนอื่นก็ยังไม่กล้าที่จะพูดอะไรออกมาอีก เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกตัวนเจียเจ้อประณามว่าในหัวเต็มไปด้วยความคิดที่ไร้สาระ

ใบหน้าลูยาเขียวคล้ำขึ้นมาทันที “ใครจะไปดีกับเขา!”

ตัวนเจียเจ้อพูดขึ้นด้วยใบหน้ายิ้มึงทึง “ฉันขออนุญาตว่าตัวเองชอบดูต่าผมแล้วใช่ไหมครับ...”

ลูยา “...”

ทุกคน “...”

บรรยากาศตกอยู่ในความเงียบวังเวงจนน่าอึดอัด ผ่านไปได้สักพัก โหยวซู่ถึงได้ทำลายบรรยากาศที่เงียบงัน ถามขึ้นว่า “ผู้อำนวยการคิดได้หรือยังคะ”

ตัวนเจียเจ้อพูดขึ้นอย่างลึกลับ “มีอยู่ความคิดหนึ่ง ผมจะลองเล่าให้ฟัง หากพวกคุณมีปัญหามาตรงไหนก็ถามได้เลยนะครับ”

ทุกคนพยักหน้า ทำท่าทางตั้งใจฟังอย่างใจจดใจจ่อ

ตัวนเจียเจ๋อกลัวว่าจะไม่สามารถอธิบายได้อย่างชัดเจนจึงหยิบสมุดขึ้นมาและใช้ปากกาจดลงไปสองสามคำ จากนั้นพูดขึ้นอย่างไม่มั่นใจ “ผม ยึดความคิดของโฮยวซูและพีไปก่อนหน้านี้นี้มาครับ นั่นก็คือให้วัดเหล่านี้ ติดตั้งป้ายและจอวิดีโอโฆษณาของพวกเราไว้ที่วัด เพราะผมรู้ว่ายังมีวัด บางแห่งที่เป็นสถานที่ท่องเที่ยวหรือตั้งอยู่ในเมืองใหญ่ ๆ ซึ่งเรื่องเหล่านี้ สำคัญมาก

“แต่ว่าสวนสัตว์ของพวกเราเป็นแค่สวนสัตว์เล็ก ๆ แน่แน่นอนว่า ไม่สามารถจะดึงดูดความสนใจนักท่องเที่ยวจากที่ไกล ๆ ได้เท่าที่ควร ดังนั้นผมจึงจำเป็นต้องเข้าไปร่วมมือกับสำนักงานการท่องเที่ยวของเมือง ให้เขาติดตั้งป้ายโฆษณาพวกนั้นไปโรมตไปทั่วเมืองตงไห่ ดูเหมือนว่า ทางเมืองเองก็ตั้งใจจะไปโรมตเมืองนี้ให้เป็นเมืองท่องเที่ยวอีกด้วย และเมื่อ ไม่นานมานี้คลิวิดีโอถ่ายทอดสดของพวกเรา ก็ได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก ส่วนโฆษณาที่เราถ่ายทำไปก็สามารถเอาไปขึ้นป้ายเพื่อไปโรมต หลังโย่วไปในตัว เพื่อให้นักท่องเที่ยวต่างถิ่นรู้สึกว่ามีมาที่ตงไห่จะต้องมา ที่หลังโย่วให้ได้ ด้วยวิธีนี้เราก็จะมีทรัพยากรที่เป็นประโยชน์เพิ่มมากขึ้น และใช้ได้ไม่จำกัดเฉพาะคนในพื้นที่

“ส่วนข้อแลกเปลี่ยน พวกเราจะต้องเจรจาปัญหากับทางสำนัก หลินสูยเกี่ยวกับเรื่องพระที่จะเข้ามาที่เมืองตงไห่ เพื่อไม่ให้กระทบกับความ ประรองตองของทั้งสองฝ่าย ผมคิดว่าสามารถให้วัดพวกนี้ผลัดเปลี่ยนส่งคน มาเป็นอาสาสมัครทำงานที่หลังโย่ว และเพื่อหลีกเลี่ยงความน่าสงสัย ไม่ต้องการให้พวกเขาสวมจีวรพระ ไม่สามารถเทศนาธรรม และห้ามออกจาก อาณาบริเวณของหลังโย่วตามใจชอบ

“ก็ประมาณนี้ครับ...”

หลังจากที่ตัวนเจียเจ๋อพูดจบ เขาก็สังเกตเห็นว่าทุกคนจ้องมาที่เขา และไม่พูดไม่จา ตัวนเจียเจ๋อรู้สึกประหม่าขึ้นมาทันที เขาเกาหัวแล้วพูด ขึ้นว่า “ทำไมพวกคุณไม่พูดอะไรกันเลยล่ะครับ จริงสิ ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง ผมไม่ค่อยแน่ใจ พวกคุณคิดว่ามันจะเกินไปหรือเปล่าถ้าเราไม่จ่ายเงินเดือน

ให้กับพระสงฆ์พวกนี้”

ทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า “ไม่!!”

ไปชูเจินยิ้มหวาน “ผู้อำนวยการมีความก้าวหน้าตามคาด พิจารณาได้รอบคอบมากค่ะ”

ไหย่ชูปรบมือแล้วพูดว่า “ไม่เลวค่ะ ความคิดนี้เหมาะสมมาก ครอบคลุมทั่วทุกด้าน”

วิธีการนี้ไม่ใช่วิธีป่าเถื่อนที่ขอให้แต่ละวัดบริจาคเงินหนึ่งล้านหยวนเข้ามา แต่เป็นวิธีที่อาจสร้างรายได้มากกว่าหนึ่งล้านหยวนในทางอ้อม เป็นสิ่งที่ดีต่อการพัฒนาหลังไย่ว์ และก็ไม่ได้ทำให้หลังไย่ว์ขาดทุนแต่อย่างใด มีแต่ได้กับได้ แม้แต่ทางสำนักหลินสูยเองก็อาจจะมียาได้มากขึ้นเพราะจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น

การให้พระสงฆ์มาทำงานฟรี อย่างน้อยพวกเขาก็สามารถทำสมาธิอยู่ได้ต้นไม้อื่นทุกวัน ในเวลาเดียวกันพวกเขาก็มีความสุขด้วยตัวเองได้ เพราะทุกคนต่างก็เป็นผู้ปฏิบัติธรรม ดังนั้นจึงไม่ต้องกังวลว่าพวกเขาจะเปิดโปงความลับอะไร อีกทั้งด้วยทักษะด้านพลังของพวกเขา แม้จะรู้ว่าสัตว์ในตอนกลางวันสามารถกลายร่างเป็นมนุษย์ในเวลากลางคืน ก็คงคิดได้แค่นั้นเป็นปีศาจที่ถูกทันท้าต่อปราบจนอยู่หมัดเหมือนกับหูด้าเหวย

แม้แต่ลู่ยาที่อำมหิตที่สุดก็ยังพยักหน้าเห็นด้วย

หลังจากการประชุมแลกเปลี่ยนทางศาสนาจบลง เงื่อนไขการแลกเปลี่ยนในเรื่องนี้ก็ได้พูดคุยและได้ข้อสรุปอย่างสมบูรณ์

สำนักหลินสูยตกลงเห็นด้วยอย่างไม่เต็มใจนัก เพราะดูเหมือนว่าความคิดนี้จะไม่ส่งผลกระทบต่อตัวเอง และยังมีผลกำไรที่แฝงเอาไว้ด้วย

สำนักงานการท่องเที่ยวของเมืองดีใจมาก พวกเขาติดตั้งจอโฆษณาขนาดใหญ่โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายไปทั่วหนึ่งร้อยเมือง รวมไปถึงเมืองท่องเที่ยวที่เป็นที่นิยมและจุดชมวิวมามากมายเพื่อเผยแพร่วิดีโอโฆษณา ไม่ต้องพูดถึงเรื่องค่าใช้จ่าย นี่ก็เหมือนกับการขายตัวร่วมของสำนักหลินสูยและหลังไย่ว์ เพราะมีบางเรื่องการเงินก็ไม่สามารถที่จะจัดการได้

เหล่าพระสงฆ์เองก็ดีใจมากเช่นกัน เพียงแค่ช่วยโฆษณาก็สามารถส่งคนไปอยู่ที่นั่นได้ พระสงฆ์ทุกรูปต่างเคยไปสัมผัสที่สวนสัตว์มาแล้ว และผลลัพธ์ก็ออกมาไม่เลว นอกจากนี้ยังมีโอกาสอันน้อยนิดที่อาจจะได้รับการชี้ทางสว่างจากท่านต้าเต๋อ แม้ว่าปกติจะไม่มิงานอะไรให้ทำมากมาย แต่เหล่าพระสงฆ์ก็ต้องทำงานในวัดอยู่ดี

แม้ในตอนนี้จะสามารถส่งไปได้เพียงแค่ครั้งละหนึ่งคน และยังต้องแบ่งวัดต่าง ๆ เป็นกลุ่มย่อย จึงต้องส่งคนของวัดใหญ่ไปก่อนเป็นกลุ่มแรก แต่ละกลุ่มมีประมาณสี่สิบคน แบ่งเป็นสามรอบต่อปี ในหนึ่งปีแต่ละวัดจะมีโอกาสเพียงรอบเดียว จึงทำให้จำนวนคนในแต่ละรอบเต็มอย่างรวดเร็ว ซึ่งพระที่มากในครั้งนี้อย่างหล่นไหลมาจากทุกวัด

เนื่องจากวัดอุ่เลียงได้นำช้างเผือกมา “ฝากเลี้ยง” ทำให้ผู้อำนวยการสวนสัตว์ดีใจมาก พวกเขาจึงสามารถเพิ่มจำนวนเข้ามาได้อีกสองคน ทำให้พระวัดอื่น ๆ หหมดคำจะพูดไปตาม ๆ กัน

คนที่ดูอึดอัดใจที่สุดเห็นจะเป็นตัวนเจี๋ยเจ้อ เพราะได้ทั้งโฆษณาฟรี แล้วยังได้แรงงานฟรีอีก แถมพระสงฆ์เหล่านี้ก็ต้องจ่ายค่าครองชีพให้กับเขาด้วย

เดือนหน้าเหล่าพระสงฆ์ถึงจะสามารถมารายงานตัวได้อย่างเป็นทางการ ดังนั้นในช่วงนี้ภายในวัดแต่ละวัดก็คาดการณ์กันว่าจะต้องคัดเลือกคนเสียก่อน หากอายุมาก สวนสัตว์หลังโยวไม่รับก็ไม่จำเป็นต้องมา โดยทั่วไปแล้วจะต้องเลือกคนที่ยังหนุ่มยังแน่นดูมีอนาคตเข้ามา

ด้วยจำนวนคนที่เยอะขนาดนี้จึงเป็นไปได้ที่จะพักอาศัยระยะยาวอยู่ในสวนจัดแสดงได้ ดังนั้นตัวนเจี๋ยเจ้อจึงได้จัดเตรียมนำเงินค่าครองชีพบางส่วนไปเช่าห้องพักในหมู่บ้านใกล้เคียง และเนื่องจากวัยรุ่นจำนวนมากได้เข้าเมืองไปหางานทำ ดังนั้นการจัดหาที่พักให้กับพระจำนวนมากจึงไม่เป็นปัญหา

ตัวนเจี๋ยเจ้อและคนในหมู่บ้านได้มีการติดต่อเรื่องที่ดินไป ๆ มา ๆ อยู่หลายครั้ง ก่อนหน้านั้นเขาก็ได้มาเช่าที่เพื่อใช้สำหรับสร้างอควาเรียม ดังนั้น

ราคาเช่าห้องจึงไม่สูงมาก อีกทั้งชาวบ้านเองก็เต็มใจให้เช่าในราคาถูกอีกด้วย

นอกจากนี้จีซ่านเจ้าอาวาสวัดอุ้งเลี้ยวผู้มีจิตใจเมตตาอย่างสง่างามเอเซียอันทรงคุณค้ำมาให้เชือกหนึ่ง ทำให้ตัวนเจียเจ้อเบิกบานใจเป็นอย่างมาก ราคาถูกขนาดนี้แล้ว ขอให้มากขึ้นเยอะๆ ด้วยเถอะ!

“...เมื่อเวลาสิบสี่นาฬิกาของวันที่สี่สิบแปด สนวนสัตว์หลังโย่วในเมืองของพวกเราได้รับชุกวักข้างเอเซียเพศผู้เข้ามาจากพื้นที่ห่างไกล ปีนี้ชุกวักอายุสิบปีเกิดที่ประเทศไทย ร่างกายมีสีอ่อน เป็นสัญลักษณ์แห่งสิริมงคล วัดอุ้งเลี้ยวได้รับมอบชุกวักจากเจ้าอาวาสวัดแห่งหนึ่งในประเทศไทยเมื่อสามปีก่อน เพื่อให้ชุกวักมีสภาพแวดล้อมและการเจริญเติบโตที่ดีขึ้น หลังจากผ่านการพิจารณาอย่างถี่ถ้วน พระอาจารย์จีซ่านเจ้าอาวาสวัดอุ้งเลี้ยวจึงได้นำชุกวักมาฝากเลี้ยงที่สวนสัตว์หลังโย่ว” นักข่าวของสถานีโทรทัศน์ในเมืองบันทึกภาพออกอากาศอยู่หน้าประตูทางเข้าใหญ่ของหลังโย่ว

ขณะเดียวกันก็มีสื่อระดับชาติและสื่อของมณฑลอีกมากมายกำลังรายงานข่าวอยู่ภายในหลังโย่ว บางสื่อยังมีการจับภาพไปที่สวนจัดแสดงช้างอีกด้วย “สวนจัดแสดงช้างมีพื้นที่ครอบคลุมหนึ่งพันตารางเมตร แบ่งออกเป็นสองส่วน ด้านในติดตั้งท่อระบายอากาศ ท่อน้ำอุ่น เครื่องทำความร้อน และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ ส่วนหลังคาสามารถรับแสงได้อย่างยอดเยี่ยม และจากประตูเหล็กตรงนี้ยังสามารถทะลุไปยังลานกีฬาได้...”

เมื่อรถคนบรรทุทุกข้างเผือกมาถึง นักข่าวและสื่อทั้งหมดต่างก็ก้าวเข้าไปถ่ายชุกวักเป็นอันดับแรก

ควาญช้างของวัดอุ้งเลี้ยวจูงช้างเผือกลงจากรถแล้วพาเดินเข้าไปในลานจัดแสดงกว้าง โดยมีตัวนเจียเจ้อและพระอาจารย์จีซ่านอยู่ด้านข้าง ในมือของตัวนเจียเจ้อถือหน่อไม้เอาไว้หนึ่งหน่อ เขาเห็นว่าช้างเผือกมีท่าทีประหม่าเล็กน้อยเนื่องจากเดินทางมาไกลและต้องพบเจอกับสภาพแวดล้อมใหม่ๆ เขาจึงเดินเข้าไปแล้วยื่นหน่อไม้ให้มัน

ชูแก้วยื่นวงออกมาหมุนพันรอบหน่อไม้แล้วส่งเข้าไปในปากตัวเอง

ชูแก้วเนื้อตัวสะอาดสะอ้าน เล็บและดวงตามีสีออกน้ำตาลแดง ขนาดตัวสูงเกือบสามเมตร และยังมีงาสองข้างที่ยาวได้รูป หลังจากกินหน่อไม้ที่ตัวนเจียเจ้อยื่นให้ ท่าทางของมันก็ดีขึ้นมาก ตัวนเจียเจ้อจึงเดินเข้าไปลูบวงของมัน

ภาพที่ชูแก้วยอมให้ตัวนเจียเจ้อลูบอย่างเชื่อง ๆ ถูกเหล่านักข่าวบันทึกเอาไว้ ราวกับเป็นข้อพิสูจน์ความจริงที่ว่า หลังโยวเหมาะสมที่จะเลี้ยงช้างเอเชียเชือกนี้เอาไว้มาก

จีซานและตัวนเจียเจ้อแยกกันให้สัมภาษณ์ คนหนึ่งให้สัมภาษณ์ว่า ว่างใจหลังโยวและรู้สึกว่่าที่นี่มีความเป็นมืออาชีพ ช้างเผือกสามารถอยู่ภายใต้ความดูแลและใช้ชีวิตให้ดีขึ้นได้ ส่วนอีกคนก็ให้สัมภาษณ์ว่า จะรับผิดชอบต่อความว่างใจและทำให้ช้างเผือกอยู่ที่นี่ได้อย่างมีความสุขแน่นอน

เหล่าชาวเมืองตงให้ตื่นตัวและให้ความสำคัญกับเรื่องนี้มาก เพราะก่อนหน้านี้สถานีโทรทัศน์ของเมืองได้ออกอากาศข่าวนั้ไปล่วงหน้า ทำให้มีชาวเมืองจำนวนหนึ่งเข้ามาเยี่ยมชมที่สวนสัตว์ แต่ชูแก้วเพิ่งจะมาถึงหลังโยว ยังจำเป็นที่จะต้องพักผ่อนก่อนสองวันถึงจะสามารถเปิดให้เข้าชมได้ แต่นั้ก็ไม่สามารถหยุดยั้งความตื่นเต้นของเหล่าชาวเมืองได้ เพราะตั้งแต่ชูแก้วลงจากรถมาพวกเขาตั้ยังถ่ายรูปและวิดีโอกันไม่หยุด

อันที่จริงช้างเอเชียเชือกนี้ดูเปล่งประกาย นอกจากนั้ยังมีตำนานเรื่องเล่าเกี่ยวกับช้างมากมาย ในหัวของทุกคนจึงสามารถปรุงแต่งเรื่องราวขึ้นได้ต่าง ๆ นานา ขณะที่มองมันก็ทำให้รู้สึกถึงความลึกลับซับซ้อนที่น่าตื่นตาตื่นใจ ซึ่งช้างสายพันธุ์นี้ถือว่าเป็นสายพันธุ์ที่ได้รับความนิยมมากที่สุด

สวนสัตว์ในเมืองก็มีช้างเอเชียอยู่เช่นกัน แต่มันก็เป็นแค่ช้างเอเชียธรรมดา ไม่เหมือนกับช้างเอเชียเชือกนี้ที่เป็นตัวแทนของศาสนาซึ่งส่งมาจากต่างประเทศ จึงมีความหมายที่แฝงไปด้วยศีลธรรมและความเป็นมงคล เป็นสัตว์หายากที่มีมูลค่ายากจะหาใดเปรียบ วันนี้นั้ไม่เพียงแต่จะมีชาวเมือง

เข้ามาเยี่ยมชมมากขึ้น คาดว่าหลังจากเปิดส่วนจัดแสดงข้างอย่างเป็นทางการจะต้องมีนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นอย่างแน่นอน

หลังจากคนนอกแยกย้ายกันกลับไปหมด เลี้ยวซุ่ยยืนถือหน่อไม้ป้อนข้างด้วยความระแวงระวังอยู่ในส่วนจัดแสดง มือข้างหนึ่งลูบวงของมัน “ข้างเผือกเชือกนี้ชื่อซุ่กั่วเหอเนี่ย ชื่อน่ารักมากเลยนะคะ”

“น่ารักอะไรกัน เหมือนกับชื่อทางศาสนาพุทธ⁶ ทำนองนั้นมากกว่านะครับ” ตัวนเจี้ยเจ้อโพล่งออกมา

เลี้ยวซุ่ถามขึ้นด้วยความอยากรู้ “ผู้อำนวยการ จะว่าไปแล้วคุณจัดการให้พระสงฆ์ส่งสัตว์ที่มีค่าขนาดนี้มาเลี้ยงที่สวนสัตว์ของพวกเราได้ยังไงกันคะ”

ชายตัวร่วมกับสำนักเต๋า แถมพระสงฆ์ก็ยังมีสัตว์ที่เป็นสมบัติล้ำค่าของต่างชาติมาให้เลี้ยงอีก ความสัมพันธ์แบบนี้ออกจะแน่นแฟ้นเกินไปแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น อีกไม่นานก็จะมีพระสงฆ์อีกหลายสิบรูปมาทำงานที่นี้ ตัวนเจี้ยเจ้อพูดขึ้นด้วยใบหน้าเจ้าเล่ห์ “ถึงเวลาคุณก็จะรู้เองครับ”

ภายในหัวของเลี้ยวซุ่เต็มไปด้วยแผนการมากมาย เมื่อเห็นสายตาของตัวนเจี้ยเจ้อเธอก็ยิ่งเคารพยำเกรงเขามากขึ้นไปอีก

หลังจากซุ่กั่วกินหน่อไม้เสร็จ มันก็กะพริบตาอันกลมโตของมันและเดินเข้าไปใกล้ตัวนเจี้ยเจ้อ จากนั้นไฉ่วงเขี่ยไปมาบนตัวของเขา รวากับกำลังอดอ้อนและเผยให้เห็นถึงความปรารถนาว่า “อยากกินหน่อไม้อีก”

ตัวนเจี้ยเจ้อลูบวงของซุ่กั่วไปมา ดูเหมือนไอคิวของข้างเผือกเชือกนี้จะสูงอยู่มาก ไม่รู้เป็นเพราะอาศัยอยู่ในวัดที่เน้นการฝึกจิตปฏิบัติธรรมมานานหรือไม่ ถึงได้มีสติปัญญาอันชาญฉลาดถึงขนาดที่สามารถแยกแยะได้ว่าใครคือเจ้านายและสามารถให้หน่อไม้มันกินได้

⁶ 初果 หรือ “ผลแรก” คือพุทธวจนะที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้เป็นข้อกำหนดเบื้องต้นสำหรับการบรรลุโสดาบัน มีทั้งหมดสี่ประการ ได้แก่ เข้าใกล้คนดี ได้ยินธรรม มีความคิดชอบธรรมจากภายใน และฝึกฝนในธรรม

ความขี้ขางของวัตต์อยู่เลี้ยงเป็นผู้ฝึกและอยู่ร่วมกับชูแก้วมาสองปีจนพัฒนาเป็นความรู้สึกผูกพันลึกซึ้ง หลังจากมาถึงเขาก็เฝ้าตามอยู่ตลอดเวลาว่าจะให้ชูแก้วแสดงอะไรหรือไม่ เนื่องจากชูแก้วไม่มีประสบการณ์ในการแสดงมาก่อน และขณะที่อยู่ในวัดก็ไม่ได้ทำอะไร เขาไปที่นั่นในแต่ละวันก็แค่ทำการฝึกทั่วไป จึงหวังว่าสวนสัตว์จะเมตตาชูแก้วด้วย

เขารู้สึกแปลกใจมากเมื่อรู้ว่าหลังโย่วไม่มีการแสดงสัตว์ หลังจากที่เขาทำความเข้าใจถึงรูปร่างสไตล์ของสวนสัตว์หลังโย่วเป็นแบบนี้มาตลอดเนื่องจากพฤติกรรมตามธรรมชาติของสัตว์ในตอนนั้นก็ดึงดูดความสนใจจากนักท่องเที่ยวได้มากมายอยู่แล้ว

เมื่อพิจารณาจากมุมนี้ ช้างเผือกเชือกนี้ก็นับว่าเหมาะสมที่จะอยู่ที่นั่นมาก

“กินมามากแล้ว กินมากกว่านี้ไม่ได้ ถึงปริมาณที่กำหนดไว้แล้วนะ” ตัวนเจียเจ้อพูดกับชูแก้ว เนื่องจากมีระบบคอยช่วยเหลือ ดังนั้นอาหารสำหรับสัตว์แต่ละตัวควรจะให้ในปริมาณเท่าไร พวกเขาได้กำหนดเอาไว้เรียบร้อยแล้ว

ชูแก้วซวงส่งเสียงร้อง ราวกับกำลังบ่นก็ไม่ปาน

เหล่าชายหัวโล้นสี่สิบสองคน อายุยี่สิบกว่าจนถึงสามสิบสี่ สวมเสื้อยืดแขนยาวสีเข้มและกางเกงยีนขายาวเดินออกมาจากห้างสรรพสินค้าในเมืองตงไห่ ศีรษะที่ไม่มีผมสักเส้นสะท้อนแสงแดดตากคนมาก

ผู้คนที่เดินผ่านไปผ่านมาต่างอดไม่ได้ที่จะกระซิบกระซาบ

“ทำไมคนหัวโล้นเยอะขนาดนี้”

“คนพวกนี้เป็นใคร...”

“ดูไม่เหมือนทหารนะ ไม่เห็นเดินกันเป็นแถวเลย”

“ตายจริง แค่นี้ก็ดูกันไม่ออก” มีคนพูดขึ้นเบาๆ “พวกเธอดูคนพวกนั้นสิ หัวโล้นกันทุกคน มีทั้งชายวัยรุ่นและวัยกลางคน แถมยังมาซื้อเสื้อผ้าด้วยกันอีก นี่คงเพิ่งจะถูกปล่อยตัวออกมาจากในคุกแน่ๆ”

“...”

คนพวกนี้คือเหล่าพระสงฆ์ที่เป็นตัวแทนเดินทางมาจากแต่ละวัด ซึ่งเป็นวัดสำคัญๆ จากทั่วประเทศ และเป็นพระสงฆ์ที่มีอนาคตไกลที่สุด หลังจากจบการประชุมในเมืองตงไห่เรียบร้อย พวกเขาก็มาซื้อเสื้อผ้า ชุดธรรมดาที่ห้างสรรพสินค้า ทุกคนเปลี่ยนชุดแล้วพร้อมใจกันนั่งรถประจำทางไปยังหลิงโย่ว

พระสงฆ์แต่ละรูปที่ปฏิบัติธรรมตามคัมภีร์พุทธศาสนา กิริยามารยาท จึงค่อนข้างสงบเสงี่ยมและถ่อมตัว

“ลูกพี่ เชิญครับ”

“น้องชาย นั่งตรงนี่เถอะ”

“พี่ชายทุกคนเชิญขึ้นไปก่อน ผมจะซื้อตัวเอง”

กลุ่มชายหัวโล้นพูดจาถ่อมตัวกันไปมา แถมยังเรียกฝ่ายตรงข้ามว่าพี่ชายน้องชาย เวลาผ่านไปไม่นาน จากเดิมที่รถประจำทางมีพื้นที่ว่าง กลับกลายเป็นเบียดเสียดแออัดขึ้นมาทันที เหล่าผู้โดยสารพากันมองและคาดเดากันไปว่าพวกเขาเป็นใครและพรรคพวกไหนกันแน่

ไม่มีใครคิดว่าพวกเขาเป็นพระสงฆ์จริงๆ เพราะหนึ่ง ไม่มีวัดพุทธในเมืองตงไห่ นอกจากการประชุมแลกเปลี่ยนทางศาสนาเมื่อครั้งก่อน ก็แทบจะไม่มีใครเห็นพระสงฆ์ปรากฏตัวขึ้นอีกเลย สอง มีพระสงฆ์ที่ไหนใช้คำว่า “ลูกพี่” ที่พวกนักเลงเอาไว้ใช้เรียกกันแบบนั้น และสาม พระสงฆ์เหล่านั้นนอกเหนือจากการเรียนรู้พระธรรมแล้วยังต้องสามารถทำงานได้อีกทั้งทุกคนที่มายอมต้องโดดเดี่ยวและมีความสามารถที่สุดในวัด ดังนั้นเมื่อรู้ว่าจะต้องมาเพื่อทำงาน จึงไม่มีใครที่มีร่างกายบกร่องเลยสักคนเดียว

รูปลักษณ์หน้าตาเป็นอย่างไรไม่ต้องพูดถึง ฟังจากการเรียกขานกัน ดูจากร่างกายและทรงผม มันน่าสงสัยมากจริงๆ

รถประจำทางวิ่งมาถึงสวนสัตว์หลิงโย่ว เหล่าพระสงฆ์ทยอยลงจากรถแล้วไปแสดงตนกับหญิงสาวที่ห้องขายตั๋วหน้าประตูว่าพวกเขาเป็นพนักงานอาสาสมัครที่เพิ่งมาถึง

สี่เหวินรู้ว่าจะมีอาสาสมัครระยะยาวเข้ามาในวันนี้ แต่เธอไม่รู้ว่

พวกเขาทั้งหมดจะเป็นชายหัวโล้น และยังดูราวกับทุกคนรู้จักกันดี เธอจึงอดไม่ได้ที่จะตะลึงงัน “ระ...รอสักครู่ นะคะ เดี่ยวฉันจะไปรายงานผู้อำนวยการให้ค่ะ”

ในขณะสงฆ์พวกนี้ มีพระมาจากวัดอยู่เลี้ยงจำนวนสามรูป พระที่อายุเยอะที่สุดเป็นลูกศิษย์ของจีซ่าน ฉายาทอนบวชคือ ฟ่าปิง ชื่อตอนเป็นฆราวาสคือ ชูเสียง ตอนอยู่ที่หลังโย่วพวกเขาไม่เพียงแต่ต้องถอดจีวรออก แต่ยังต้องปกปิดว่าตัวเองเป็นพระสงฆ์อีกด้วย โดยที่ทุกคนจะต้องเรียกชื่อตอนที่ยังเป็นฆราวาสของกันและกันเท่านั้น

นี่คือเหตุผลที่พวกเขาเรียกอีกฝ่ายว่า “ลูกพี่” กับ “น้องชาย” ตอนที่อยู่บนรถประจำทางก่อนหน้านี้ ซึ่งเดิมทีควรจะเรียกว่า “ศิษย์พี่” กับ “ศิษย์น้อง”

สวีเหวินมองพวกเขาพลางหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดโทร.หาตัวนเจี๋ยเจ้อ “ผู้อำนวยการคะ คือว่า...อาสาสมัครมาแล้วค่ะ แต่ว่าพวกเขา...พวกเขา ดูเหมือนจะเป็น...”

“หัวโล้นใช้ไหมครับ ถ้าใช่ก็เป็นพวกเขาแหละครับ ไม่ผิดหรอกให้เข้ามาเถอะ ผมอยู่ที่ตึกสำนักงาน” ตัวนเจี๋ยเจ้อพูด

เมื่อเป็นดังนั้น เหล่านักท่องเที่ยวจึงเห็นชายหัวโล้นแต่งตัวเหมือนกัน สี่สิบสองคนทยอยกันเดินเข้าไปในสวนสัตว์ จนมาถึงอาคารสี่ขาหลังเล็กสองชั้นที่เกาโทรมหลังนั้น ซึ่งตอนนี้ตัวนเจี๋ยเจ้อได้รออยู่ที่ชั้นหนึ่งแล้ว

ทั้งสี่สิบสองคนเดินทางมาจากต่างวัด ชูเสียงรู้ว่าตนเป็นคนที่มาจากวัดอยู่เลี้ยงเลยมีข้อได้เปรียบ เขาจึงใช้จังหวะนี้ชิงรายงานกับตัวนเจี๋ยเจ้อ “ผู้อำนวยการตัวน ผมคือชูเสียงจากวัดอยู่เลี้ยง พวกเราอาสาสมัครทั้งหมดสี่สิบสองคนมาถึงครบหมดแล้วครับ”

“ครับ” ตัวนเจี๋ยเจ้อยิ้มให้เขา “หลังจากนี้ต้องลำบากทุกคนแล้วครับ ผมคือตัวนเจี๋ยเจ้อ ผู้อำนวยการของสวนสัตว์หลังโย่ว กฎเกณฑ์พื้นฐานของที่นี่ผมเชื่อว่าท่านอาจารย์ของพวกคุณคงเคยบอกไว้แล้ว ผมก็จะไม่พูดมากแล้วนะครับ ต่อไปนี้ผมจะพาทุกคนไปที่พักเพื่อเก็บกระเป๋า สัมภาระ เดี่ยวพวกเราเดินไปคุยไปแล้วกันนะครับ”

ในจำนวนคนเหล่านี้มีคนที่อายุมากกว่าตัวนเจี๋ยเจ้อไม่น้อย แต่

พวกเขาก็ยังให้ความเคารพนับถือ นั่นก็เพราะถูกกำชับเอาไว้แล้วว่า มาถึงที่นี่จะต้องปฏิบัติตัวให้ดี โดยเฉพาะกับผู้อำนวยการตัวน เพราะเขาอาจจะเป็นบุญแก่ล้าคัณฑุทำให้ได้รับโอกาสในการพบท่านต้าเตอมากขึ้น

ตัวนเจี้ยเจ้อได้เช่ารถบัสและพาทุกคนไปที่หมู่บ้าน “อีกสักพักทุกท่านจะได้ลงทะเบียนว่าต้องใช้อุปกรณ์และพาหนะอะไรในการทำงาน อย่างเช่นพวกรถจักรยาน รถจักรยานยนต์ต่างๆ และทางสวนสัตว์จะจัดหามาให้ นะครับ”

ระยะทางจากสวนสัตว์และหมู่บ้านห่างกันพอสมควร หากเดินเท้าทุกวันคงจะเสียเวลาในการทำงานมากเกินไป ทว่าพวกเขาแต่ละคนต่างก็มีค่าเลี้ยงดูที่ทางวัดจ่ายให้อยู่แล้ว ดังนั้นจึงไม่สนใจค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมพวกนี้

ขณะที่อยู่บนรถ เป็นธรรมดาที่จะต้องมีคนพยายามสร้างความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับตัวนเจี้ยเจ้ออย่างหน้าตาเฉย

ดังนั้น ตัวนเจี้ยเจ้อจึงได้รู้ “โดยบังเอิญ” ว่า บางคนในกลุ่มนี้ไปบวชเป็นพระสงฆ์หลังจากที่เรียนจบสาขาธุรกิจจากมหาวิทยาลัยจิ้งเตี้ยน หากมีคำถามอะไรที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจก็สามารถถามเขาได้ บางคนเคยทำงานบริการจัดอาหารในงานปาร์ตี้ สามารถช่วยทำอาหารได้ บางคนที่บ้านเป็นสัตวแพทย์ทั้งบ้าน สามารถที่จะให้เขาช่วยดูแลสัตว์ได้...

“คุณจบจากมหาวิทยาลัยสงฆ์เหรอครับ ที่นั่นมีหลักสูตรอะไรบ้าง” ตัวนเจี้ยเจ้อพูดคุยกับพวกเขาอย่างมีความสุข และทำความเข้าใจว่าแต่ละคนมีทักษะอะไร เพื่อความสะดวกในการจัดการและมอบหมายความรับผิดชอบในอนาคต

ลูกศิษย์ของวัดตู้เอ้อคนหนึ่ง อายุประมาณยี่สิบสี่ห้าปี มีความมุ่งมั่นในเรื่องการปฏิบัติธรรม แต่การสร้างมนุษยสัมพันธ์กับคนรอบข้างกลับไม่ค่อยดีเท่าไรนัก

เขามองดูศิษย์ที่ศิษย์น้องสองคนสนทนากับตัวนเจี้ยเจ้ออย่างถูกคอ ขณะที่คิดว่าตนนั้นเติบโตขึ้นมาจากในวัด ไม่เคยเรียนในมหาวิทยาลัย และไม่มีครอบครัว ทักษะความชำนาญอะไรก็ไม่มี เขาจึงรีบร้อนพูดขึ้นทันที “ผู้อำนวยการ ฝะ...ผมเคยฝึกฝนศิลปะการต่อสู้ของต่างประเทศมา

หากมีโอกาสหรือเรื่องอะไรที่ต้องลงไม้ลงมือ ให้ผมจัดการได้ทันทีเลยครับ”

ตัวนเจ็ยเจ้อ “...ท่านอาจารย์ตัวน้อย พวกเราเป็นสวนสัตว์ที่มีคุณธรรมนะครับ”

หากมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นก็ต้องรีบแจ้งตำรวจ หากไม่ทันการ ในสวนสัตว์ก็ยังมีสุนัขอยู่ คุณคิดว่าพวกคุณทั้งกลุ่มยื่นหัวสะท้อนแสงจนสามารถทำให้หญิงสาวที่อยู่ในห้องชายตัวตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อได้ แล้วยังคิดที่จะต่อสู้อย่างไม่ลงมือเองอีกหรือครับ

ตัวนเจ็ยเจ้อเห็นท่านอาจารย์ตัวน้อยท่าทางโศกเศร้าก็พูดปลอบใจว่า “คุณอย่าเศร้าไปเลยครับ ถ้าหากนักท่องเที่ยวเกิดเรื่องเดือดร้อนขึ้นมา พวกเขาก็ยังต้องพึ่งพาคุณอยู่นะครับ จริงลี คุณชื่ออะไรครับ”

พระสงฆ์ตัวน้อยพูดขึ้นอย่างเหนียมอาย “ผมชื่อกวางหมิงครับ”

ตัวนเจ็ยเจ้อ “ชื่อตอนเป็นฆราวาสล่ะครับ”

พระสงฆ์ร่างเล็กส่ายหน้า “ผมเป็นเด็กกำพร้า ไม่มีชื่อที่พ่อแม่ตั้งให้หรอกครับ ในบัตรประชาชนก็เป็นชื่อนี้ ท่านอาจารย์ให้ผมคิดมาชื่อหนึ่ง แต่ผมก็ยังไม่คิดไม่ออก...”

“อา...” ตัวนเจ็ยเจ้อรู้สึกเห็นใจ “ไม่เป็นไร คุณคิดออกหรือไม่ออกก็ไม่เป็นไรครับ ไม่จำเป็นที่จะต้องตั้งขึ้นมา พวกเราเรียกคุณว่าเสี่ยวหมิงก็แล้วกันครับ”

เสี่ยวหมิงมองตัวนเจ็ยเจ้ออย่างสุดซึ้ง “ขอบคุณครับผู้อำนวยการ”

“ขอบคุณอะไรกันครับ ไปเถอะ” เมื่อตัวนเจ็ยเจ้อเห็นวารถมาถึงที่หมาย เขาจึงพาทุกคนลงจากรถ

ตัวนเจ็ยเจ้อให้พวกเขาเลือกรูมเมตด้วยตัวเอง แต่ละครัวเรือนสามารถอาศัยอยู่ได้เพียงแค่อีตึกห้าคนเท่านั้น คนเหล่านี้เดินทางมาที่นี่ด้วยกัน มีก็คู่มาก็คนต่างฝ่ายต่างรู้จักันดี เนื่องจากปกติวัดของพวกเขาอยู่ภายใต้สังกัดเดียวกัน จึงมักจะสนิทชิดเชื้อกันอยู่แล้ว ดังนั้นตัวนเจ็ยเจ้อจึงไม่ได้เข้าไปจัดการ แต่ให้พวกเขาเลือกที่จะรวมกลุ่มกันเอง

เหล่าพระสงฆ์ทราบเรื่องนี้ก็ได้อยู่แล้ว ดังนั้นแต่ละคนจึงเริ่มแยกย้ายไป

รวมกลุ่มกัน และใช้เวลาเพียงไม่นานพวกเขาก็กลับมารวมตัวกันเหมือนเดิม การที่พวกเขาจะพักอาศัยอยู่ที่นี้ยังมีเงื่อนไขที่เข้มงวดอยู่อีกข้อ นั่นคือ ห้ามเผยแพร่ศาสนาให้ชาวบ้านเป็นอันขาด เพราะแม้ว่าจะสอนอะไรให้กับชาวบ้านเหล่านี้ไป พวกเขาก็อาจจะไม่เชื่อ รวมถึงเรื่องของลัทธิเต๋าด้วย แม้ว่าตอนนี้จะยังไม่มีการคอยจับตามองหลังไย่ว แต่ก็มีคนที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับพัวพันอยู่ด้วยตลอดเวลา

หลังจากเก็บสัมภาระเรียบร้อยแล้ว ตัวนเจียเจ้อก็พาพวกเขากลับไปหลังไย่วอีกครั้ง และขอให้ทุกคนลงทะเบียนข้อมูลส่วนตัว

หวงฉีได้ส่งแบบฟอร์มและระบุตำแหน่งของแต่ละคนเอาไว้ด้านหลัง “นี่เป็นตารางงานชั่วคราว หลังจากนั้นจะปรับเปลี่ยนไปตามความสามารถในการทำงานของแต่ละคน ซึ่งมีบางตำแหน่งที่ต้องผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันไปนะครับ”

ตัวนเจียเจ้อพูดเสริมขึ้น “พวกเราสามารถใช้ระบบมาตรการกลุ่มหลักกับกลุ่มรอง กลุ่มละสองคน เมื่อถึงเวลาเข้างานของกลุ่มหลัก คนที่เป็นกลุ่มหลักจะต้องเข้ามาประจำตำแหน่ง ส่วนกลุ่มรองก็ไปทำกิจกรรมยามว่าง แต่เมื่อถึงเวลาที่จะต้องกลับมาประจำตำแหน่งของตัวเองทันที”

ที่บอกว่ากิจกรรมยามว่าง ก็คือการปล่อยให้พวกเขาไปปฏิบัติธรรม เดิมทีกำลังคนของสวนสัตว์หลังไย่วมีไม่เพียงพอ และจำเป็นต้องจ้างพนักงานชั่วคราวทุกวันหยุดสุดสัปดาห์ ทว่าตอนนี้พอมีคนกลุ่มนี้เข้ามาก็มีแรงงานเพิ่มขึ้น ดังนั้นหลังจากนี้ในช่วงวันหยุดพิเศษและวันหยุดสุดสัปดาห์เขาก็ไม่จำเป็นต้องจ้างคนข้างนอกมาทำงานอีกแล้ว เพราะพนักงานในตอนนี้มีมากเกินไปเสียด้วยซ้ำ

เหล่าพระสงฆ์ไม่มีความคิดเห็นใดๆ เพราะก่อนที่จะเดินทางมาที่นี้พวกเขา sudah รู้ดีอยู่แล้วว่าจะต้องทำอะไร ดังนั้นจึงบันทึกข้อมูลของตัวเองลงไปอย่างเรียบง่าย

ตัวนเจียเจ้อกดเปิดโทรศัพท์มือถือ เขาก็ได้รับรางวัลของภารกิจเมื่อครั้งก่อนมาเรียบร้อยแล้ว และทีมงานก่อสร้างอควาเรียมก็กำลังเดินทางมาที่นี้

เมื่อผมเป็นเจ้าของสวนสัตว์ 2

ตอนนี้เขาตั้งหน้าตั้งตาอรับภารกิจใหม่และอยากรู้ว่าจะเป็นภารกิจอะไร
ทันทีที่รับพระสงฆ์เข้ามาสี่สิบสองรูป เขาจึงเปิดโทรศัพท์ดูอีกครั้งเพื่อดูว่า
จะมีภารกิจใหม่ส่งมาหรือไม่

ภารกิจใหม่ส่งมาแล้วจริง ๆ เขากดเปิดดู

คำอธิบายภารกิจ : กรุณาทำภารกิจทั้งสองรายการต่อไปนี้ให้เสร็จสิ้น
ภายในระยะเวลาหกเดือน

รายการแรก นำเข้าปลาทะเล 50 สายพันธุ์ จำนวนมากกว่า 2,000
ตัว ปลาสวยงามและปลาน้ำจืด 40 สายพันธุ์ จำนวนมากกว่า 1,000 ตัว
และเปิดตู้ควาเรียม

รายการที่สอง เพื่อที่จะกลายเป็นหนึ่งในสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญ
ควรจะต้องได้รับการยอมรับจากชาวเมืองตงไห่ ระดับการยอมรับในขณะนี้
(52/100)

รางวัลภารกิจ : ทั้งสวนสัตว์จะได้รับอาหารสัตว์คุณภาพสูงเป็นเวลา
หกเดือน แอปพลิเคชันสำหรับบำบัดรักษาสัตว์ (ใช้งานได้ 5 ครั้งต่อวัน)
ศูนย์ศึกษาวิทยาศาสตร์ห้าชั้น ครอบคลุมพื้นที่ 15 ไร่

ตัวนเจียเจ้อถอนหายใจและปรับอารมณ์ของตัวเองซ้ำ ๆ

รายละเอียดของภารกิจเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมาก สำหรับรายการ
แรกตัวนเจียเจ้อเคยคาดการณ์เอาไว้แล้ว และเพื่อรับมือกับเรื่องนี้ เขา
จึงวางแผนปรับราคาค่าตัวเพื่อเพิ่มเงินทุนเอาไว้แล้วเช่นกัน

ก่อนหน้านี้ราคาตัวเข้าหาลิงโยวอยู่ที่สี่สิบหยวน ตอนนั้นนอกจากจะมี
การขยายพื้นที่ ก็ยังมีการนำสัตว์สายพันธุ์ใหม่เข้ามาเป็นจำนวนมาก
ดังนั้นการจะปรับขึ้นราคาก็อยู่ในเกณฑ์ที่สมเหตุสมผล เขาจึงเตรียมพร้อม
ที่จะปรับราคาขึ้นเป็นประมาณสามสิบหยวน และตอนนี้จำนวนผู้เข้าชม
มีเพิ่มมากขึ้นหลายเท่าตัว จนอัตราเฉลี่ยพุ่งขึ้นมากกว่าห้าร้อยคนต่อวัน
ส่วนจำนวนคนสูงสุดในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์สองครั้งที่ผ่านมาอยู่ที่ประมาณ
สี่พันคน

รอให้ถึงวันที่ควาเรียมเปิดอย่างเป็นทางการในอนาคต จะต้อง
มีการเก็บค่าตัวแยกอย่างแน่นอน

ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวของสวนสัตว์ในตอนนี้มีรายได้เข้ามาไม่น้อย เพราะเหล่านักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวชมที่นี้ต่างก็ต้องซื้อน้ำและของว่างกัน ทั้งนี้

หากในกรณีที่ผลกำไรในปัจจุบันมีไม่มากพอ ตัวนเจียเจ้อก็คาดการณ์เอาไว้แล้วว่า จะใช้อาคารที่เพิ่งก่อสร้างใหม่ไปค้าประกันเพื่อกู้ยืมจากธนาคารอีกครั้ง ซึ่งครั้งนี้สามารถกู้ยืมได้มากขึ้น และความสามารถในการชำระหนี้ของเขาในตอนนีดีขึ้นมาก

สำหรับรายละเอียดของภารกิจที่สอง ตัวนเจียเจ้อไม่คิดว่ามันเป็นเรื่องที่ยากเย็นเท่าไรหรอก ขณะที่เขาไม่ทันได้รู้สึกตัว สวนสัตว์ก็ได้รับการยอมรับจากชาวเมืองไปแล้วว่าเครื่อง คงเนื่องมาจากการโฆษณาและประชาสัมพันธ์มากมายในตอนที่ยังเริ่มเปิดสวนสัตว์ที่แรก

ประชาชนส่วนใหญ่ของเมืองตงไห่ หรือแม้กระทั่งชาวเมืองที่อยู่ในเขตเมือง ไม่ว่าพวกเขาจะเคยมาที่นี่มาก่อนหรือไม่ แต่ทุกคนก็รู้ว่า มีสวนสัตว์หลังโย่วตั้งอยู่ ดังนั้นเมื่ออิงตามความคืบหน้าระดับนี้ การจะดำเนินภารกิจให้เสร็จสิ้นภายในระยะเวลาที่กำหนดจึงไม่น่าเป็นปัญหาเลย แม้แต่นิดเดียว

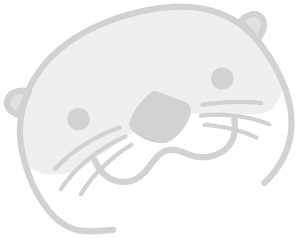
ตัวนเจียเจ้อยังคิดอีกว่า หากภารกิจมีการยกระดับความยากขึ้น อย่างเช่นจะต้องได้รับการยอมรับจากประชาชนทั่วประเทศ เขาก็ไม่ได้มีปัญหาอะไร เพราะพวกเขาได้เตรียมความพร้อมเอาไว้ตั้งแต่ตอนนี้อยู่แล้ว อีกทั้งโฆษณาที่เผยแพร่ออกไปโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายและกิจกรรมประชาสัมพันธ์ทางอินเทอร์เน็ตในตอนนี ถือว่าพวกเขาได้วางรากฐานที่แข็งแกร่งเอาไว้แล้ว

ดังนั้นครั้งนี้ตัวนเจียเจ้อจึงไม่ได้รู้สึกกดดันมาก เขามีความมั่นใจว่าจะต้องทำภารกิจสำเร็จได้อย่างแน่นอน

หากพูดถึงเรื่องรางวัล ในปัจจุบันสัตว์ในสวนสัตว์ทุกตัวอยู่ในสภาพที่ดีมากเพราะได้บริโภคอาหารสัตว์คุณภาพสูงที่ระบบส่งมาให้ หากสัตว์เกิดการบาดเจ็บก็จะติดต่อสัตวแพทย์เพื่อรับการรักษา แต่เนื่องจากมีเหตุการณ์แบบนั้นเกิดขึ้นน้อยครั้ง ทางสวนสัตว์จึงร่วมมือกับทางโรงพยาบาลสัตว์เท่านั้น ไม่ได้จ้างสัตวแพทย์ให้มาประจำการอยู่ที่นี้

เมื่อผมเป็นเจ้าของสวนสัตว์ 2

แม้ว่าตัวนเจียเจ้อจะเตรียมจ้างสัตวแพทย์จากภายนอก ซึ่งคนที่มี ความชำนาญในด้านนี้ของเมืองตงไห่มีไม่มาก แต่ในสวนสัตว์มีเทคนิคและ เทคโนโลยีในการรักษาอย่างดีเยี่ยม อีกทั้งศูนย์ศึกษาวิทยาศาสตร์ก็จะ สามารถดึงดูดความสนใจจากโรงเรียนและนักเรียนให้เข้ามาเยี่ยมชมได้ มากขึ้น รางวัลโดยรวมจึงถือว่าน่าพอใจมาก

ทดลองอ่าน